

MUČEDNÍCI KŘESŤANSKÉ VÍRY
/SKRYTÉ KAMENY V NAŠICH ZÁKLADECH/
NOBLE ALEXANDER
KUBA (1934–2002)

Noble Alexander se narodil 12. února 1934 v San German Oriente na Kubě. V letech 1959–1962 sloužil na Kubě jako asistenční pastor. 20. března 1962, po kázání, ve kterém popisoval původ hříchu, byl zatčen a ve vykonstruovaném procesu odsouzen za přípravu atentátu na Fidela Castra. Kubánská tajná policie interpretovala Nobleovo kázání, ve kterém líčil Luciferův zápas o svrchovanost, za alegorii na Castrův režim. Noble byl proto odsouzen na 22 let do vězení, kde byl mučen a musel otrocky pracovat. V době jeho uvěznění se s ním dala manželka rozvést a vzala si komunistického předáka.

I ve vězení však Noble pokračoval ve své evangelizační práci a v omezených vězeňských podmínkách se podílel na vytvoření ilegálních podzemních církví. Takto působil ve vězeních Isle of Pines, Las Villas, Boniato a v havanském vězení Combinado del Este. Tyto tajné církve zakoušely fenomenální růst, avšak tito věřící za to museli také tvrdě zaplatit. Pastor Noble zakoušel brutální bití, hladovění a opakovaný a dlouhodobý pobyt na samovazbě. V roce 1979 byl ve vězení tajně ordinován svým spoluvězněm pastorem Pedrem de Armas. Nobleův duch byl v těchto mučivých dobách neobyčejně posílen jeho nezlomnou vůlí a odevzdáním se Bohu. Jeho krédem byla v té době myšlenka: „Zemřu svobodný,“ která se později stala i názvem knihy, ve které Noble popsal dobu svého věznění.

V této době se Noble ve vězení setkal také s Tomem Whitem, ředitelem amerického Hlasu mučedníků, který byl na Kubě uvězněn za rozšiřování evangelizačních traktátů. (viz kniha nakladatelství

*Pamatujte na vězně,
jako byste byli
uvězněni s nimi;
na ty, kteří jsou
trápeni, jako ti,
kteří jsou sami
také v těle.*

NAKLADATELSTVÍ STEFANOS NABÍZÍ:

Mike Fearon, MARTIN LUTHER

Uplynulo zhruba sto let od upálení českého reformátora Mistra Jana Husa, když mladý mnich Martin Luther přibil svých slavných devadesát pět tezí na dveře hradního kostela ve Vitemberku. Jeho smělý čin zažehl ohně reformace na mnoha místech Evropy. Ale tento muž, který houzevnatě kritizoval korupci v církvi, prohlašoval, že víra v Krista je tou jedinou věcí na které záleží a veřejně se zastal zapovězených myšlenek Husových, nebyl ani udatný ani silný. Pouze Bůh mu pomohl přemoci strachy a tísně, které ho od malička svíraly a dodal mu odvahy postavit se vladaři svaté říše římské. Lutherův proces i jeho odsouzení za heretika na sněmu ve Wormsu, jeho útěk na hrad Wartburg, jeho překlad Nového Zákona do němčiny i jeho vůdčí postavení v novém reformačním hnutí se staly legendárními. Kniha je beletrizovanou biografií proslulého reformátora, který je všeobecně považován za jednu z klíčových postav v historii západní civilizace i křesťanství vůbec.

Vázaná brožura, 12×19 cm, 112 stran, cena 155 Kč

• Rasooli & Allan – *Lékař z Kurdistánu*
Příběh o obrácení muslimského mullaha.
A5, 134 stran, cena 67 Kč.

• Tom White – *Akce Kuba*
Po sedmnácti měsících vězení na Kubě vypráví autor vzrušující příběh církve trpící za „třtinovou oponou“.
A6, 230 stran, cena 73 Kč.

• Alois Adlof – *Vzpomínky z dětství*
Na své dětství vzpomíná významný evangelický kazatel a básník duchovních písní přelomu století.
Vázaná, 12×18 cm, 96 stran, 89 Kč.

• Richard Wurmbrand – *Vítězná víra*
Inspirující čtení na téma křesťanské víry a svědectví.
12×18 cm, 176 stran, cena 89 Kč.

• Ken Anderson – *Smělý jako beránek*
Životní příběh známého čínského křesťanského disidenta.
A6, 170 stran, váz. 127 Kč.

• Pavel Rejchrt – *Dvanáct kázání*
Sbírka kázání českého malíře, básníka a literáta z posledních deseti let, ve kterých se autor zamýšlí nad duchovní situací současného křesťanstva i společnosti.
Váz. brožura, 14×19 cm, 96 stran, 137 Kč.

• John Bunyan – *Milost přehojná*
Duchovní autobiografie Johna Bunyana.
11,5×17,5 cm, 192 stran, cena 147 Kč.

• John R. Weinlick – *Hrabě Zinzendorf*
Životní příběh hraběte Mikuláše Ludvíka Zinzendorfa, nejvýznamnějšího představitele Obnovené Jednoty bratrské.
Vázaná brožura, 12×19 cm, 232 stran, cena 165 Kč.

• Hermann Hartfeld – *Víra navzdory KGB*
Autentické vyprávění o pronásledování křesťanů v Sovětském svazu v šedesátých letech.
12×19 cm, 304 stran, cena 167 Kč.

• Richard Wurmbrand – *Kristus na židovské cestě*
Autor – sám židovského původu – uvažuje na židovské téma.
12×18 cm, 248 stran, 165 Kč.

• Sam Wellman – *William Carey*
Kniha o životě anglického misionáře v Indii.
Vázaná brožura, 12×19 cm, 160 stran, cena 157 Kč.

• Milena Kolmanová – *Kruh z maličkých*
Povídky evangelické spisovatelky z prostředí lyrické jihočeské krajiny z období válečných a poválečných let.
Vázaná, 11,5×17,5 cm, 160 stran, 137 Kč

Richard Wurmbrand napsal...

PRAVÝ VÝZNAM VÁNOC

Přijal na sebe podobu služebníka...
(FIPIPSKÝM 2,7)

Naši milovaní,
slitování etymologicky znamená trpět s naším společníkem. Bohatí lidé a lidé ve vysokých funkcích, jakož i lidé tzv. střední vrstvy se musejí učit, jak se na svět pod sebou dívat. Slaví sice vánoční svátky, ale nerozpoznávají jejich pravý význam.

Ježíš přišel na zem, aby zakusil, jaké to je, když nebesa jakoby zklamou: Když někdo hladoví, ale neprší mu mana, když je někoho jediným úkrytem chlév, ačkoli není zvíře; když je někdo ukřižován a lidé pod ním hrají karty; když někdo volá k Bohu a nedostává odpověď.

Nemohli by lidé střední či vyšší společenské třídy zakusit totéž? Proč by nemohli několik týdnů chodit o hladu, jako chodí jejich bratři – aniž provedli něco zlého – v Bangladéši nebo v Mali?

Ježíš říká, že zločinec může vstoupit do nebe, ale černoch nebo otrhanec nesmí vstoupit do boháčovy zahrady. Zločinec si může hrát s anděly, ale chudé dítě si s dítětem bohatého hrát nesmí.

Pes leží na pohovce se svým pánem, ale sluha, který celý den pracoval na úpravě zahrady nebo služka připravující celý den skvělou potravu, nedostanou pozvání, aby se posadili.

Vím, že je spousta argumentů proti příliš

pokračování z 1. str. obálky

STEFANOS Akce Kuba.) „V tomto kubánském vězení,“ říká White, „se Noble stal mým vězeňským pastorem.“

Jako Američan směl mít Tom ve vězení Bibli. „Každý týden,“ vzpomíná Tom, „žádal Noble ode mě jednu stránku z mé Bible pro shromáždění, které vedl ve své cele. A tak jsem trhal stránky z Bible, sroloval je a dával do balíčku s mýdlem. Jednoho dne však dozorce při kontrole stránku v mýdle objevil. Rozzuřený dozorce se ihned snažil zjistit, kde má tato stránka svůj původ. Noble mu však odmítl říci, že pochází ode mě. Za tento vzdor však velmi trpěl. I když jsem věděl, že Noble byl po devadesát dní vězněn v samovazbě, nikdy mi neřekl, že to bylo kvůli té stránce.“

Díky vytrvalým snahám Toma Whita a křesťanských organizací ve Washingtonu byl pastor Noble nakonec z vězení propuštěn a 26. června 1984 přiletěl do Washingtonu.

V roce 1986 začal Noble svou duchovní službu v USA a v roce 1991 byl ordinován jako pastor. Po patnáct let sloužil v několika sborech na severozápadě USA.

Pastor Noble Alexander zemřel 20. července tohoto roku obklopen svou rodinou a přáteli. Přestože byl nejdéle vězněným křesťanským vězněm na kubánském ostrově, vlastnil podivuhodnou duchovní radost, vyvěrající z jeho svobody v Kristu.

Bezpočet jeho někdejších křesťanských spoluvězňů má k vyprávění o tomto muži vřady řadu příběhů o tom, jak se kvůli nim dokázal obětovat. I když jeho služba zde na zemi skončila, radujeme se, že je nyní účastníkem své nebeské odměny.

Všechny nabízené tituly si můžete objednat na naší adrese, uvedené na zadní straně obálky.
Poštovné ani balné neúčtujeme.

■ Schovávat se za náboženství nebo kráčet vírou

(NAPSAL TOM WHITE, REDITEL HLASU MUČEDNÍKŮ V USA)

Na jedné ze svých cest do Pákistánu jsem měl vzácnou příležitost sedět na podlaze s třiceti pákistánskými pastory a laickými evangelisty. Přivezl jsem jim pozdravy od amerických křesťanů i od věřících, kteří žijí v zemích, kde je evangelium zapovězené a kteří kráčí ve stejných šlépějích víry jako oni. Po setkání ke mně venku přistoupil starší muž a podal mi ruku. Bylo to na zaprášeném dvoře a byl horký den.

Vzpomínám si na ten prach a mouchy sedící na jeho tmavě modrém saku. Jak jsme hovořili, utíral si každou chvíli z čela pot. Tíše, jakoby na svou obranu, mi vyprávěl: „Každé ráno jedu autobusem do města. Když se autobus rozjíždí, začnu lidem rozdávat evangelizační traktáty. Obsahují prosté poselství o Ježíši, našem Spasiteli. Lidé v autobuse nemají nic na práci, a tak si je začnou číst. Občas mě muslimští muži za to zbijí. Když ukončím rozdávání traktátů, postavím se obvykle ke dveřím. Někdy mi muslimští muži projeví velkou „přízeň“ a vyhodí mne ze dveří. Často se při

vstřícnému chování k chudým lidem. Možná, že by tak bohatí utrpěli škodu. Otázkou ale není, jaké mají lidé bohaté a střední vrstvy argumenty, ale jak ty věci tam odspodu vypadají; neboť šedesát procent lidstva hladoví, nebo přinejmenším nemá potraviny tolik, kolik by potřebovalo.

Ježíš nás neučí, abychom si chudé lidi drželi daleko od těla, ale naopak nás nabádá, když slavíme svátky, zvat chudé, zmražené, chromé, slepé, ty nejméně přitažlivé osoby do svých domovů (Lukáš 14,13). Povolal tebe, nehodného hříšníka, abys přišel do nebe.

* * *

Ježíš se jistě nenarodil 25. prosince. V té době je v noci kolem Jeruzaléma pronikavá zima. Nebylo zvykem, aby židovští pastevci hlídali na poli svá stáda tak pozdě.

Bible nám nesděluje datum, kdy se Ježíš stal člověkem. 25. prosinec byl v římské říši svátkem, kdy se konaly pohanské slavnosti kultu slunce. Křesťané využili této příležitosti, kdy je jejich pronásledovatelé mohli jen těžko identifikovat, a slavili Ježíšovo narození – ale nikoli jen jeho fyzické narození, ke kterému došlo v určitý konkrétní den. **Slavili každodenní zázrak Ježíšova narození v duších těch, kteří ho přijali za svého Spasitele.**

Ježíš se narodil ve stáji a byl položen do jeslí. Bylo špatné od pastýřů, z nichž každý měl jistě na hlavě alespoň nějakou pokrývku, i od mudrců, kteří měli pohodlné domovy, že nechali nově narozeného Krále spát v jeslích na seně. Mohli ho vzít k sobě do svých domovů. Ježíšovo místo není v jeslích. A ještě méně pak na kříži. Ale Ježíš neshledal štěstí v tom, že zůstane v nebi. Místo, po kterém on touží je naše srdce. A právě tam chce žít.

Právě ten okamžik, kdy se v mém srdci narodí Ježíš, kdy se mu já osobně stávám Marií, jsou ty pravé Vánoce. Ježíš řekl, že si přeje mít v člověku matku. „Neboť kdo činí vůli mého Otce v nebesích, to je... má... matka“ (Matouš 12,50).

Slavme Vánoce v tomto smyslu.

* * *

U Izajáše 9,6, čteme: „Neboť se nám narodí dítě“. V hebrejském originále tohoto proroctví o příchodu Mesiáše pokračuje následovně: „Neboť se nám narodí dítě; a vláda bude na jeho rameni: a bude nazýván Předivný, Rádce, udatným Bohem (El Ghibor)...“

Bylo jistě udatným rozhodnutím opustit nebesa, svět andělů a rozhodnout narodit se v chlévě, být od dětství v nebezpečí smrti, žít celý život s výhledem na ukřižování a zármutek a to vše kvůli spáse, jíž se lidstvo ani nejvíe být hodné. Náš Pán však věděl, že tato oběť bude nakonec korunována slavným triumfem, a tak ji podstoupil.

Vánoce jsou připomínkou narození udatného Boha.

A toto je i hlavním rysem těch, kteří ho v této udatnosti následují. Povrchnost a vlačnost nemají v křesťanství místa.

Jistý známý kazatel, jehož otec byl pijan, zatímco matka zbožná žena, byl právě svou matkou vyučován od raného dětství zvláštní duchovní zkušenosti. Měl položit na podlahu láhev vína, hrací karty, hrací kostky, pornografické časopisy, nějaké bankovky, svou fotografii a chodit po těchto věcech a volat: „Ne! Ne!“ A znovu „Ne! Ne!“ Pak měl říci: „Patřím udatnému Bohu a budu vždy říkat NE! jakémukoli pokušení a hříchu.“

Připomínejme si přirozenost božského hrdiny, opouštějme pohodlnou cestu, a rozhodněme se vždy tak, jak se v historii rozhodli všichni hrdinové víry: „Ať zvítězím či zahynu, nikdy se však nevzdám.“

Požehnané Vánoce vám i všem vašim blízkým.

V Kristu Váš
Richard Wurmbrand

[Richard Wurmbrand (1909–2001) – rumunský luterský farář, který byl pro svou víru vězněn 14 let v komunistickém žaláři. Po odchodu na Západ založil se svou manželkou Sabinou v roce 1967 mezinárodní

takovém pádu zraním a krvácím – ale mám kapesník. Počkám na další autobus a začnu znovu.“

Modlili jsme se spolu a byl jsem jeho svědectvím povzbuzen, tím, že nechtěl životem jen tíše proplouvat.

Tady doma se mohu pohodlně posadit na pohovku a vymýšlet důvody proč tento člověk možná evangelizuje špatným způsobem a ve špatné chvíli. Můj intelektuální rozlet mi třeba pomůže nalézt odpovědnost vůči pákistánským křesťanům i dalším pronásledovaným věřícím a možná mi dodá i vůli k modlitbám či další podpoře. Zůstává však skutečností, že oním mužem rozdané traktáty zůstanou pravděpodobně jediným poselstvím evangelia, které k těmto zvědavým Pákistáncům během jejich života dorazí. Pronásledovaná církev žije v zemích s jen mizivým procentem křesťanů a navíc vlády i společnost v těchto zemích evangelizaci opouští. Tito odvážní lidé, riskující svou vírou, nemusejí evangelizovat. Oni se rozhodli svědčit.

Nedávno jsem navštívil konferenci našeho mezinárodního výboru pro oblast Dáného východu, na kterou se sjeli spolupracovníci z různých regionů této oblasti, aby se vzájemně podělili o své zkušenosti víry. Náš malajský spolupracovník, který seděl vedle mne, si vzal mikrofon a řekl: „V Malajsií vám křesťanské denominace neumožní kázat, pokud chcete svým kázáním oslovovat muslimy. Ale jak mohu ignorovat 60 % obyvatelstva vlastní země jen kvůli tomu, že je to riskantní? Mnozí křesťané chtějí v naší zemi korunu, ale nikoli kříž.“ Odsouhlasili jsme finanční pomoc pro tyto bratry, aby mohli tisknout křesťanské materiály a pokračovat v práci s ilegálními konvertity. (Některé oficiální církve ve světě možná také hledají vlastní způsoby jak evangelizovat.)

Sestra z Číny, sedící naproti, postavila a ujala se slova. Pracuje mezi

třináctimilionovým kmenem Hmong, jehož příslušníci obývají Čínu a jihovýchodní Asii. „Lidé z kmene Hmong, podobně jako Židé, trpěli po staletí útlak z nejrůznějších stran.“ Tato sestra rozumí, co útlak znamená. Se svým nemluvnětem musela při útěku přebrodit řeku, když komunisté napadli oblast, kde žila, a stříleli hmongské obyvatelstvo jako králíky. Nyní se tam opět vrátila, aby mezi svým lidem šířila evangelium a byla i zdrojem informací pro naši misijní organizaci. Její lid patří k nejhůře pronásledovaným národům Asie, a to hlavně kvůli stále rostoucí křesťanské komunitě. Odsouhlasili jsme tisk mnoha tisíců hmongských Biblí i dětských obrázkových Biblí i finanční pomoc pro hmongské evangelisty.

Pak se slova ujal náš kontaktní pracovník z Indonésie, sedící nalevo ode mne. Představil čtvrtý nejlidnatější národ světa, který pobývá na 13 000 ostrovech. „V Poso bylo zničeno 19 z 21 kostelů. Zůstaly jen dva, a i ty jen jako cíl pro nějakou další násilnou akci. Vláda slíbila ochranu, ale útočníci své jednotky nestáhli. V Poso a na Moluckých ostrovech byly zabity tisíce lidí – převážně křesťané.“ Diskutovali jsme nad složením balíčků se základními životními potřebami, které v této zemi distribuujeme mezi nejpotřebnějšími. Na jednom z indonéských ostrovů máme také vlastní sklad tohoto materiálu. Balíčky obsahují léky, nástroje, kuchyňské potřeby a křesťanskou literaturu.

Náš kontaktní pracovník z Bangladéše radostně vyprávěl: „Během prvních pěti měsíců tohoto roku jsme vykonali 508 křtů konvertitů z muslimského prostředí. Mezi těmito obrácenými však bylo kvůli konverzi znásilněno 27 žen. Muslimové navíc strhali na některých domech konvertitů nové plechové střechy.“ Hovořili jsme o možnosti koupit pro tyto věřící střechy nové a měli jsme

misijní organizaci, jejímž cílem je pomáhat pronásledovaným křesťanům. Tento text byl převzat ze starších materiálů.]

Vietnam

PRONÁSLEDOVÁNÍ ETNICKÝCH VĚŘÍCÍCH VZRŮSTÁ

Zprávy, které přicházejí z Vietnamu, naznačují, že tamní vláda zintenzivňuje pronásledování etnických věřících. Podle misijní rozhlasové společnosti Far East Broadcasting, sdělil jistý křesťan z kmene Hmong, že vojáci a policisté střeží všechny křesťanské vesnice a pečlivě sledují jejich obyvatele. „Nemůžeme již nadále konat společná shromáždění. Policisté často přicházejí do křesťanských domácností a hledají Bible, zpěvníky a křesťanskou literaturu. Cokoli naleznou, ihned spálí.“ Úřady od každé domácnosti požadují, aby měla vystaveného „zlého ducha“ na důkaz, že je v rodině uctíváno tradiční animistické učení. Pokuta za neuposlechnutí tohoto nařízení je v přepočtu asi 320 Kč, což je pro tamní kmenové rolníky, kteří vydělávají 100 Kč měsíčně, velká částka.

Vietnamští křesťané tajně zhotovují Nové Zákony ve svém kmenovém jazyce.

Biblickým překladatelům je ve Vietnamu často bráněno v jejich lingvistických výzku-

mech. Australský Hlas mučedníků nedávno zareagoval na situaci těchto kmenových věřících a přeložil a vytiskl Nový Zákon v jednom jihoasijském kmenovém jazyce. Jelikož se jedná o relativně malý kmen, nemůžeme jeho jméno uveřejnit. Hlas mučedníků také jako první přeložil a vytiskl kompletní Bibli v jazyce Hmong. Chceme i nadále za podpory našich čtenářů pomáhat utlačovaným kmenovým křesťanům v Asii.

– *Hlas mučedníků*, USA, listopad 2002

POPRAVA TŘÍ KŘESŤANŮ

Podle zpráv skupin pro lidská práva byli v rámci masivní razie vietnamských úřadů na křesťany horského kmene Montagnardů, popraveni tři křesťané smrtící injekcí. Montagnardové jsou domorodým horským kmenem, který má odlišnou kulturu i jazyk od hlavních etnických Vietnamců.

29. října, popravili příslušníci vietnamských bezpečnostních sil (Cong An) ve vězeňské cele smrtící injekcí tři montagnardské křesťany z vietnamského středohoří. Jména obětí jsou Y-Suon Mlo z vesnice Buon Kuang, Y-Het Nie Kdam z vesnice Buon Ea Tieu a Y-Wan Ayun z vesnice Buon Gram. Všechny zmíněné vesnice se nacházejí v provincii Dak Lak.

Tito tři křesťané byli popraveni jen proto, že se v únoru 2001 účastnili pokojných demonstrací. Tyto demonstrace byly vyprovokovány zatčením a mučením dvou montagnardských křesťanů. Vietnamské bezpečnostní síly na to reagovaly zavedením stanného práva. Všechny montagnardské vesnice byly uzavřeny a cestování zakázáno. Stovky Montagnardů byly zatčeny a mučeny elektrickými obušky. Vietnamské vojenské hlídky střežily celý prostor kolem vesnic, aby jejich obyvatelé nemohli získat potraviny ani vodu.

Montagnardové z vietnamského středohoří – jsou známí také jako lid Degar – zakouší ze strany vietnamské vlády kruté pronásledování již od komunistického převratu v již-

radost z informace, že se naši tamní pracovníci stali největšími distributory Biblí v Bangladéši.

Jeden z přátel mi na konferenci řekl: „Jestliže my křesťané nevykročíme do tmy nepřátelského prostředí, jsme odsouzeni k vzájemnému napadání, odsuzování a odmítání anebo se staneme tak ‚tolerantními‘ ke všem ostatním náboženstvím, že se nebudeme hodit k ničemu jinému, než být jako sůl bez chuti vyhozeni z domu Spasitele.“ Tento můj křesťanský přítel kráčí otevřeně cestou víry. Stál jsem jednou od něho pouhé tři metry, když ho obstopili čínští policisté a odvedli ho k výslechu. Kdekoli je, je dobrou solí.

– *Hlas mučedníků*, USA, listopad 2002

■ Súdán

PŘÍBĚH JOHNA LASU

Pastor Lasu uprchl s malou skupinkou křesťanů do buše, když v roce 1994 vládní vojska zabrala většinu jižního regionu v okolí města Džuba. Mnoho súdánských křesťanů bylo přinuceno pod hrozbou smrti přijmout muslimskou víru. Pastor Lasu na křesťany naléhal, aby zůstali ve víře pevní. Vládní jednotky však neúnavně prohledávaly buš, aby tohoto vzdorujícího pastora zatkly. To se jim nakonec podařilo. Pastor Lasu byl chycen a uvězněn. Při jednom výslechu byl mučen tak intenzivně, že ztratil vědomí, přesto však jako zázrakem přežil. Přes všechno mučení a vyhrožování zůstal Bohu věrný. Při své nedávné návštěvě jižního Súdánu se zástupci Hlasu mučedníků setkali s pastorem Lasu a přijali velké povzbuzení z jeho podivuhodného vyprávění. (Členem tohoto týmu byl i přízvaný zástupce české pobočky Hlasu mučedníků.)

Hlas mučedníků: Dozvěděli jsme se, že jste byl po jednom ze svých zatčení držen patnáct dní v přepravním kontejneru a dávali vám jen trochu potravy a vody. Můžete nám o tom něco říci?

Pastor Lasu: V kontejneru byla tma a spousta moskytů, kteří na mě neustále doráželi. Pot se ze mě řinul proudem, bylo to opravdu hrozné. Snažil jsem se nepřetržitě modlit a chovat se jako křestan. Skrze Ježíše Krista jsem věřil v Boha, který koná zázraky. Zvykl jsem si říkat Bohu: Ty jsi byl věrný s Danielem, s Abednegem, proto zde jsem, jsem tvým služebníkem. Prosim, zůstaň se mnou, pomáhej mi stát pevně ve víře. Procházím hroznou zkouškou, ale věřím, že v ní svou mocí obstojím. Ještě stále ti patřím, a jen tobě budu zachován.“

Hlas mučedníků: Následovalo další zatčení v roce 1998. Odvezli vás do proslulého „Bílého domu“ – soudánské mučírny v městě Džuba. Slyšeli jsme, že vám za zády přivázali ruce k nohám a takto vás nechali viset na laně po sedm hodin. K tomu vás ještě čtyři muži bili, bičovali a mlátili obuškami. Na co jste v té chvíli mysleli? Jak jste to mohl vůbec přežít?

Pastor Lasu: Když mě ti muži tloukli, vykřikoval jsem stále jméno Pána Ježíše a volal jsem k němu: „Ježíši Kriste, měj se mnou slitováním, nikdy tě neopustím.“ Vojáci se mi posmívali: „Vy lidé, kteří předstíráte, že věříte v Ježíše a stále se ho dovoláváte, jste v této zemi zodpovědní za všechny hlavní problémy. Kvůli vám musíme válčit!“ A tak jsem prosil Ježíše, aby osvítil můj trýznitelů a seslal na ně svého Ducha, který jediný je mohl změnit. Modlil jsem se za ně, protože jsem pochopil, že jsou to zaslepení lidé, kteří ač mají oči, nevidí. Modlil jsem se, aby je osvítila milost Boží a oni poznali, že pronásledují křestany

ním Vietnamu v roce 1975. Lid Degar je domorodým horským obyvatelstvem, které tvoří více jak třicet kmenovým skupin obývajících vietnamské středohoří s celkovým počtem asi 600 000 lidí. Okolo 400 000 z nich se hlásí ke křesťanství – jak ke katolictví, tak k protestantství.

Vietnamská tajná policie nutila jistou zdravotní sestru, aby vstříkla třem vězňům křesťanům smrtící injekci. Protože to zdravotnice odmítla, policisté ji odstrčili a sami podali třem Montagnardům neznámou látku. Ti během několika minut ve velikých křečích zemřeli.

Tato skupinová poprava je součástí masivní kampaně proti křesťanům ve Vietnamu. Hlavní nápor této razie byl veden právě proti horským etnickým minoritám, mezi něž patří i zmínění montagnardští křesťané nebo křesťané kmene Hmong. Podle skupiny pro lidská práva *Jubilee Campaign* bylo zatčeno nejméně 20 křesťanů kmene Hmong. Do konce září tohoto roku bylo v provincii Dak Lak násilně rozpuštěno 354 ze 412 sborů. V polovině října bylo zatčeno nebo „zmizelo“ dalších asi 50 křesťanských pastorů a církevních starších.

Předpokládá se, že zbylých 58 sborů v této provincii bude také brzo uzavřeno. Provinční televize z Dak Lak odvysílala reportáž o „obřadu dobrovolného zřeknutí se křesťanství“, která zachycuje křesťanské „dobrovolníky“, jak se vzdávají svých Biblií a zpěvníků, které jsou pak obřadně spáleny. – *Jubilee Campaign*, Velká Británie, 9. listopadu 2002

VE VIETNAMU UZAVŘENO PŘES 350 KOSTELŮ

V PROVINCI DAK LAK DESÍTKY UVĚZNĚNÝCH NEBO POHRĚŠOVANÝCH KAZATELŮ

Z Vietnamu přicházejí informace o poslední vlně pronásledování montagnardských evangelikálů na vysočině ve středním Vietnamu.

Pracovníci, zabývající se lidskými a náboženskými právy v jihoasijských zemích, v říjnu získali dokumenty, které potvrzují, že jen v září museli v provincii Dak Lak zavřít 412 kostelů a do poloviny října zmizelo nebo bylo uvězněno asi 50 křesťanských kazatelů a starších z této provincie, a že zbývajících 58 kostelů bude brzy zavřeno také.

7. listopadu uveřejnila americká organizace *Freedom House* zprávy o pokračujícím pronásledování hmongských křesťanů v severozápadních provinciích Vietnamu a také fotografii a příběh šestatřicetiletého hmongského křesťana, jenž byl pro svou víru ubit policií. Také obvykle velice opatrná Konference římskokatolických biskupů nedávno uveřejnila dopis, ostře kritizující pronásledování katolických Montagnardů.

Zprávy z postižených míst vykreslují následující obraz: ke konci léta předvolaly úřady představitele převážně menšinových církví a prohlásily jejich sbory za ilegální a pod pohrůžkou tvrdých následných opatření v případě neuposlechnutí daly příkaz k zrušení všech jejich církevních organizací. Dále bylo církevním představitelům zakázáno vykonávat jakoukoliv náboženskou aktivitu mimo domov a rodiny. Stejně tak byla zakázána veškerá společná církevní činnost, jako bohoslužby, vyučování, modlitby za nemocné, dodržování církevních svátků, vysluhování svátostí, křty, svatby a pohřby.

Montagnardské sbory (montagnard znamená člověk z hor, a je to typický název pro mnoho vietnamských menšinových kmenových skupin na střední vrchovině) byly v minulosti součástí Evangelické církve Jižního Vietnamu (EVCN). Evangelická církev byla loni, 26 let po spojení země pod vládou komunistů, oficiálně legalizována, avšak přihlásit se k ní mohlo jen několik málo set montagnardských sborů. Přes časté problémy a mnohá omezení komunistický režim až do února 2001 neochotně existenci montagnardských sborů téměř dvacet let toleroval. V tu dobu překvapilo několik tisíc Montagnardů vládnoucí režim demonstracemi proti nezákonnému pře-

bezdůvodně, že jsme nic zlého nečinili.

Hlas mučedníků: Váš křesťanský přítel, který byl mučen spolu s vámi, nepřežil. Slyšeli jsme, že islámští vojáci tu noc vykopali dva hroby – jeden pro vašeho přítele a druhý pro vás. Jak na to reagovali, když zjistili, že jste to hrozné mučení přežili?

Pastor Lasu: Když mě přestali mlátit, uvolnili provaz na kterém jsem visel a nechali mě asi ze tří metrů dopadnout volně na zem. Bylo s podivem, že jsem si při tom pádu nic nezlomil a celou tu noc jsem přežil jen Božím zázrakem. Když mě vojáci ráno našli, zarazili se a řekli, že můj Bůh musí být opravdový, protože bych jinak nemohl takové mučení přežít.

Hlas mučedníků: Proč si myslíte, že Bůh dopustil, aby se vám něco takového stalo?

Pastor Lasu: Jsem přesvědčen, že to byla zkouška mojí víry a proto jsem se také za všech okolností snažil víru zachovat. Myslel jsem na Joba. Byl Božím služebníkem a přesto trpěl; jeho víra byla zkoušena, ale on zůstal pevný. Když jsem se viděl v tom kontejneru a pak, když mě mlátili, nepřipomínalo mi to zkoušky, kterými procházel Job, ale bytostně jsem věděl, že i moje víra je zkoušena.

Hlas mučedníků: Jaký je váš současný postoj k vašim trýznitelům?

Pastor Lasu: Když na ty muže vzpomínám, modlím se za ně, aby Bůh obměkčil jejich srdce a oni poznali, že křesťané nejsou jejich nepřátelé, ale naopak Božím lidem. Modlím se za ně, aby přišli k poznání pravého Boha a uvěřili v něho. Odpustil jsem jim. Byli slepí a jejich slepota trvá nadále. Modlím se, aby uviděli Světlo.

Hlas mučedníků: Máte nějaké poselství pro křesťany na Západě?

Pastor Lasu: Posílám pokorné pozdravy mým bratřím a sestrám ve svobodném světě. Děkujeme všem, kteří stojí ve víře společně s námi, velmi si toho ceníme a velice všem děkujeme. Prosíme také všechny, aby na nás i nadále pamatovali v modlitbách.

Hlas mučedníků přivázel během uplynulých šesti let materiální i duchovní pomoc statisícům trpících obyvatelů Súdánu. Prostřednictvím našich zvláštních súdánských projektů jsme v této zemi rozdali více jak 20 000 přikrývek a 50 000 souprav s nejdůležitějšími životními potřebami. Súdánským sborům jsme dodávali Bible a křesťanskou literaturu a vytvořili jsme zvláštní projekt na podporu súdánských pastorů. Naše misijní organizace přivázela také léky a zdravotnický materiál a zajišťovala lékařskou pomoc obyvatelstvu Nubijských hor a dalších jižních oblastí.

Prosíme naše čtenáře, aby pokračovali ve svých modlitbách za situaci súdánských křesťanů i za Boží vedení našich aktivit v této zemi. Modleme se, aby hlas takových lidí, jakým je pastor Lasu, mohl svobodně zaznít po této rozpolcené zemi.

– Hlas mučedníků,
listopad 2002, USA

Súdánský pastor John Lasu

vodu jejich půdy etnickým vietnamským usedlíkům a nedostatku náboženské svobody. Následovala vlna tvrdých opatření a brutálních kampaní, které měly donutit křesťany k podepsání dokumentů, v nichž se zřikají své víry. Mnozí z nich uprchli do pralesa nebo do Kambodže.

Tento poslední zákrok proti církvi v Dak Lak je nejkrutějším pronásledováním od roku 1975, kdy byly kostely zavírány a kazatelé odváděni na léta do převýchovných táborů.

Evangelická církev, která se o podobných zlořádech vyjadřuje jen velice opatrně, tentokrát vystoupila veřejně. Její prezident, rev. Duong Thanh, napsal otevřený a podrobný dopis předsedovi vietnamské vlády a na další zodpovědná vládní místa. V dopise hovoří o pronásledování, o nezákonných činech vládních orgánů a o určitých slibech Úřadu pro náboženské záležitosti. Dovolává se ústavou zaručeného práva na náboženskou svobodu a slibů daných Úřadem pro náboženské záležitosti a zároveň varuje, že bude nemožné zadržet tyto zprávy ve Vietnamu. Na závěr žádá předsedu vlády a příslušná vládní místa o okamžitou nápravu.

Dřívější stížnosti oficiálního provinčního výboru Evangelické církve, adresované místním vládním institucím, vyvolaly pouze zvýšený tlak a pronásledování. Vládní moc svévolně pozatýkala vedoucí církve a odvezla je na neznámé místo, také zkonfiskovala církevní majetek jako nábytek, knihy, Bible, hudební nástroje a církevní budovy zapečetila. Policie také přicházela do modliteben a kostelů v době bohoslužeb, kde nutila přítomné křesťany vzdát se své víry.

Podle svědectví mnohých vysílá místní televize v Dak Laku slavnost, při níž se křesťané zřikají dobrovolně víry a ukazují záběry, při kterých „dobrovolně“ odevzdávají své Bible a zpěvníky ke spálení.

„Všichni křesťané, s nimiž jsem se setkal, mne vítali se slzami a prosili mne, abych se s nimi modlil, a pak naléhali, abych je co nejrychleji opustil, s obavami, aby se mi nestalo něco nečekaného. Někteří sympatizující

úředníci vládnoucího režimu, uvědomující si tíhu událostí, mne dokonce vítali se slzami v očích.“ prohlásil jeden nedávný návštěvník této oblasti.

A dodává: „Mnoho sborů ve Vietnamu se dnem i nocí modlí za tuto národní tragédii. Prosím, předejte tuto smutnou zprávu věřícím na celém světě, aby se zapojili do modlitebního zápasu a žádali Pána, aby nás z tohoto trápení vysvobodil.“

Americký výbor pro mezinárodní náboženskou svobodu v září doporučil, aby americká vláda označila Vietnam jako „zemi, již je třeba věnovat zvláštní pozornost“, což vyjadřuje nejvyšší stupeň náboženské nesvobody. Krutost posledního pronásledování křesťanů překvapuje i umírněné pozorovatele náboženské svobody.

„Vietnam nejenže obdařuje hojným utrpením nevinné lidi, ale také se těžce poškozuje v očích mezinárodního společenství,“ říká jiný dlouhodobý pozorovatel.

– *Compass Direct*, USA, 13. listopadu 2002

Saúdská Arábie

ZABLOKOVÁNÍ KŘESŤANSKÝCH WEBOVÝCH STRÁNEK

Studie, kterou prováděli Jonathan Zittrain a Benjamin Edelman z Harwardského právního institutu, odhaluje, že muslimská vláda Saúdské Arábie instalovala systémy, které blokují mimo jiné informace o drogách, pornografii a křesťanství. Jedná se o totožný přístup, který jsme dříve pozorovali u ruských komunistů a známe ho i z dnešních komunistických totalitních režimů. Despotické vlády rozpoznávají, že jistí účinní agenti mohou ohrozit jejich panování. Mezi ně patří i osvobozující evangelium Ježíše Krista. Mezi zablokované křesťanské webové stránky patří například *Arabic Bible Outreach Ministry*, *Abiding Faith Lutheran Church* a *Family Bible Home*. Zablokovány byly rovněž všechny stránky s tématem křesťansko-muslimského

■ Libanon

ZASTŘELENA EVANGELIKÁLNÍ MISIONÁŘKA

Dnes ráno byla v jiholibanonském přístavu Sidon zastřelena americká misionářka. Jednatřicetiletá Bonnie Weatherallová pracovala jako zdravotní ošetřovatelka na klinice, která je provozována Mezinárodní evangelickou společností *Operation Mercy*.

Kolem osmé hodiny ranní, právě když se klinika otvírala, zabouchal na dveře neidentifikovaný muž, a když ošetřovatelka otevřela, začal střílet z revolveru. Zasáhl oběť třikrát do hlavy.

Bonnie Weatherallová byla provdána za britského občana. Na klinice pracovala asi tři roky, a to převážně jako ošetřovatelka těhotných palestinských žen, které na kliniku přicházely z nedalekého utečeneckého tábora Ain al-Hilweh.

Komplex kliniky má také vlastní kapli. Policie dosud nedokázala uvést, zda byla misionářka zavražděna z důvodu protiamerického nebo protikřesťanského terorismu.

Je to poprvé, co byl od občanské války před dvanácti lety na území Libanonu zabit americký občan. Celá oblast kolem Sidonu je působíštěm islámských organizací, jako jsou Hamas a islámský džihád.

Vlna protiamerických vášní proběhla územím Libanonu po oznámení možnosti válečného konfliktu kvůli americké podpoře izraelské vlády.

Od května také dochází k útokům na restaurace amerických společností. Při pumovém útoku na restauraci Kentucky Fried Chicken byla zabita jedna osoba. Libanonští studenti volají po bojkotu amerických výrobků a služeb.

– *idea*, Německo, 22. listopadu 2002

■ Srí Lanka

VRŮSTAJÍCÍ RESTRIKCE VŮČI EVANGELIU

Jednoho večera v polovině tohoto roku bylo několik členů církevního sboru v Pannichankeni násilně vtaženo do tamního hinduistického chrámu. Uvnitř byli tito věřící surově zbiti, násilím jim vlili do hrdla alkoholický nápoj a pak nutili tyto křesťanské konvertity přestoupit zpátky k hinduismu. Odmítli. Pak se jim podařilo utéci do blízkého lesa. Avšak než útočníci odešli, do základů vypálili jejich domy i nově postavenou modlitebnu. Kdyby se věřící neukryli, přišli by zřejmě o život.

Tamní hinduističtí předáci, kteří tento útok iniciovali, byli zřejmě spokojeni s výsledkem svého pronásledování křesťanské menšiny. Již delší dobu se znepokojením sledovali narůstající počet členů této komunity. Slyšeli, jak se křesťané ve jménu Ježíše Krista modlí za nemocné a jak přijímají zázračné uzdravení. Varovali křesťany, aby své počínání zastavili, avšak marně. Pak se jim donesla zpráva o tom, že křesťané začali stavět modlitebnu a tehdy zřejmě dospěli k názoru, že musejí zasáhnout, a tak jedné noci udeřili. Během několika hodin tento „problém“ pro danou chvíli vyřešili. Avšak nikoli nadlouho.

Jak čas plynul, křesťané z ostatních částí Srí Lanky i z jiných zemí pomohli těmto křesťanům postavit se opět na nohy. Místní úřady obdržely patřičné informace, a ačkoli křesťané nedostali žádné odškodné, mohli se po několika měsících vrátit opět k normálnímu životu. Život opět plynul jako dříve.

Avšak až na jednu věc. Sborový kazatel byl z vesnice vypovězen. A tak v několika posledních měsících chodí tito věřící pěšky každou neděli do několik kilometrů vzdále-

dialogu. (Zatímco v Severní Americe jsou muslimové zváni k tomuto dialogu, aby z kazatelen pyšně prohlašovali, že oni přece ve vykupující moc Spasitele nevěří.)

Článek amerického deníku *U. S. News and World Report* z 3. června 2002, na adresu Saúdské Arábie prohlašuje: „Saúdové provozují totalitární společnost. Ani jedna ze sedmi charakteristik svobody, jak je uvedl prezident Bush – vláda zákona, omezenost státní moci, úcta k ženě, nedotknutelnost soukromého vlastnictví, svoboda slova, stejná spravedlnost pro všechny, náboženská tolerance – není v Saúdské Arábii ctěna... Avšak Saúdové se nespokojují jen se svou totalitní společností, pokoušejí se exportovat svůj totalitární wahhábistický islám na další místa ve světě. Od války v Perském zálivu financují Saúdové wahhábistické školy, mešity a duchovní v Afghánistánu, Pákistánu, Indonésii, ale také v Západní Evropě a Severní Americe.

I když se doma saúdská vláda snaží zablokovat jakýmkoli smysluplným způsobem šíření evangelia, nebude nakonec úspěšná.

Hlas mučedníků pokračuje ve své práci také v Saúdské Arábii. Nebude čekat na další infiltrace do našeho vlastního tábora. Půjdeme raději do jejich.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, listopad 2002

Bangladěš

PŘÍBĚH SALINY

Jmenuji se Salina a je mi 12 let. Jsem nejstarším z pěti sourozenců. Pomáhám své matce v domě a často se musím také starat o své mladší bratry a sestry. Když mi bylo sedm let, uslyšel můj otec Soliman od jednoho evangelisty o Pánu Ježíši. Velice přemýšlel o tom, co evangelista kázal a také mu celý rok pokládal mnoho otázek. Pak se stal křesťanem a řekl nám všem o Pánu Ježíši. Během krátké doby přijala celá naše rodina křesťanství. Naši muslimští sousedé a příbuzní se velice hněvali, neboť to chápali jako zradu islámu.

Slyšeli jsme od ostatních křesťanů, kteří bývali kdysi muslimy, jak s nimi bylo zacházeno. Některým vypálili domy a jiné tloukli holemi a pobodali noži. Někdy jim muslimové zabírali čerpat vodu z vesnické studny. Pro otce bylo také velice těžké sehnat pro přijetí křesťanství zaměstnání.

V říjnu tohoto roku přišlo do našeho domu 15 mužů s holemi a začali jimi mého otce bít. Upadl na zem a nemohl nám pomoci. Moji bratři a sestry hrozně naříkali a křičeli, když muži popadli naši matku a mě a odvěkli nás pryč. Přivedli nás na jedno místo, kde mě i moji matku opakovaně znásilňovali. Matku takto trápili mnohem častěji až utrpěla vážná zranění a potřebovala lékařskou pomoc. Později nám tito muslimští muži vyhrožovali, že mě opět vezmou od rodiny. Nyní přebývám v dětském domově sponzorovaném Hlasem mučedníků.

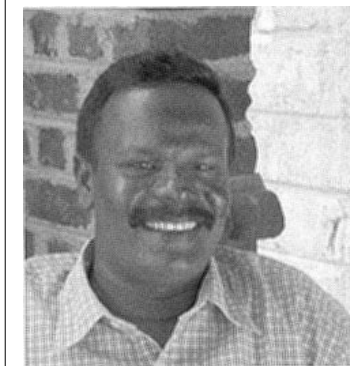
Salina i celá její rodina by nemusela zakoušet pronásledování militantními muslimy, kdyby jednoduše prohlásila, že se zřídka Krista a vrátí se k islámu. Ale to odmítají neboť velmi rychle pochopili cenu za následování Pána Ježíše v muslimském národě. Dnes je jejich víra naopak ještě mnohem rozhodnější. Po setkání se Salinou a vyslechnutí jejího příběhu, převezli ji zástupci Hlasu mučedníků do našeho dětského domova, který jsme zřídili v jedné odlehlé části Bangladěše. Sali-

ného sboru, aby tam slyšeli kázání Božího slova.

Zástupci Hlasu mučedníků nedávno tento region navštívili. Ptali se tamního pastora Sellana: „Jaký dopad mají tyto restriky na svědectví křesťanské komunity v Pannichankeni?“ Pastor se usmál a odpověděl: „Je to skutečně dobrá věc“, odpověděl. „Před útokem církev čekala od pastora, že všechnu práci vykoná sám. Domnívali se, že evangelizace je výlučně záležitostí duchovního. Nyní naše společenství chápe, že je to odpovědnost nás všech. Mnozí lidé se nyní zajímají o Pána Ježíše.“

Modlete se za církev na Srí Lance, za svědectví církve v tomto národě i za to, aby Hlas mučedníků účinně pomáhal zdejší křesťanské komunitě.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, listopad 2002

Pastor Sellan chápe přestálá pronásledování jako výzvu své křesťanské komunitě

■ Kambodža

GENERÁLOVÉ RUDÝCH KHMERŮ NYNÍ KÁŽÍ KRISTA

Tři bývalí generálové obávaných Rudých Khmerů káží nyní v Kam-

bodži Krista. K jejich spasení došlo díky jistému člověku, kterého kdysi chtěli zabít a jenž toužil přivést je k věčnému životu.

„Věříme, že Bůh nás povolal, abychom přinášeli Krista našim národním nepřátelům – Rudým Khmerům,“ uvedl Setan Aaron Lee, zakladatel a ředitel organizace „Kampučia pro Krista“ pro agenturu *Christian Aid*. Budou-li mít Ježíše, budou mít vše, co potřebují.“

Lee uprchnul z Kambodže v roce 1979 a v Krista uvěřil v utečeneckém táboře v Thajsku; bezprostředně nato začal hlásat ostatním evangelium. Po několik let žil také ve Spojených státech, ale v roce 1990 se vrátil do vlasti.

„Od roku 1979 bylo mou velikou touhou, abych přivedl ke Kristu alespoň jednoho Rudého Khmera,“ prohlašuje Lee. „Bůh mi dopřál, že se tato má touha naplnila a dal mi příležitost přivést jednoho z nich ke Kristu již v roce 1979, ještě v utečeneckém táboře Dang v Thajsku.“

Lee vyprávěl, že od té doby přivedl k Bohu asi sedmdesát lidí z řad Rudých Khmerů, kteří tvoří zhruba polovinu jeho misijního týmu.

„V minulém roce došlo k neuvěřitelnému zázraku,“ uvádí Lee. „20. prosince Bůh otevřel pro mě a mé dva nejbližší kolegy dveře do domu někdejšího prezidenta Demokratické strany Kampučie (Rudí Khmerové). Hovořili jsme s ním o Kristu po jedenáct hodin ve velmi upřímném a otevřeném rozhovoru. Ačkoli Khieu víru nevyznal, přece zatoužil, abychom evangelium vyprávěli jeho dceři.“

V květnu se Lee otevřela další příležitost. Se svým spolupracovníkem navštívili město uprostřed džungle, kde žije více než 30 000 vojáků Rudých Khmerů.

„Je to velmi nebezpečná oblast,“ prohlašuje Lee. Mohli jsme evangelium zvěstovat generálovi Tith Voeum i jeho rodině. Během krátké chví-

na je velice plachá neboť utrpěla veliký emocionální šok. Naši tamní pracovníci nám však referují, že se na tomto bezpečném místě, kde je obklopena láskou a porozuměním rychle zotavuje.

Bohužel Salinin případ není v Bangladéši rozhodně ojedinělý. Mezi věřícími, kterým Hlas mučedníků v této zemi pomáhá, je dalších šest matek a jejich jednadecet dcer, které byly za podobných okolností znásilněny radikálními muslimy. Vystavěli jsme rozsáhlé ubytovací zařízení, kde mohou najít útočiště takto zdecimované křesťanské ženy.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, listopad 2002

Bangladéš je jednou z nejhudších zemí světa, která strádá jednak kvůli ohromnému přelidnění a jednak kvůli stále se opakujícím živelným pohromám – ničujícím záplavám a cyklónům, při kterých přichází o život velké množství lidí. A zřejmě je jen malá naděje, že by se situace v této zemi mohla nějak pronikavě zlepšit. Většinu příjmů ze zahraniční tvoří dary, export textilu a juty a finanční prostředky, které do země přicházejí od bangladéšských dělníků pracujících v zahraničí. Přes 55 % obyvatelstva žije pod hranicí bída. Průměrný roční příjem na osobu činí v přepočtu necelých 12 000 Kč. Islám byl prohlášen za státní náboženství v roce 1988. (Sekulární stát zde existoval v letech 1971–1988). Muslimové tvoří 85 % obyvatelstva, zatímco křesťanů je pouhých 0,7 % populace.

Podle Operation World

Kolumbie

BISKUP A KNĚZ UNESENI

(Následující zpráva pochází ze Zenitu, mezinárodní katolické agentury.)

Kolumbijské úřady potvrdily, že biskup Jorge Jiménez Carvajal, prezident Biskupské

rady Latinské Ameriky, byl unesen Ozbrojenými silami Kolumbie (OSK).

Biskup Zipaquirského biskupství byl unesen v pondělí v San Antonio de Aguilera poblíž Pancho ve střední části Kolumbie, společně s otcem Desideriem Orjuelem, knězem z městské farnosti.

Oba byli zastaveni v automobilu dvěma muži ozbrojenými revolvéry, právě když jeli udílet bířmování.

Podle biskupova řidiče, byli únosci oblečeni do civilních šatů a zastavili je v El Roblon, vesnici, která leží těsně u San Antonia de Aguilera. Muži přinutili biskupa i kněze odejít do blízkého lesa.

Armáda oznámila, že poskytne odměnu 100 milionů pesos za informaci, která povede k osvobození rukojmích.

Agentura Zenit rovněž uvádí, že v uplynulém roce byli v Kolumbii uneseni tři biskupové, dvanáct kněží, tři jeptišky a jeden katolický misionář. Jeden arcibiskup, jeden biskup, 43 kněží a čtyři misionáři již přišli o život.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 14. listopadu 2002

POZNAMKA: Podle posledních zpráv jsou oba zadrženi muži již na svobodě.

V KOLUMBII ZAVRAŽDĚNÍ DVA KNĚŽÍ

Včera byli na různých místech v Kolumbii nezávisle na sobě v rozmezí několika hodin zavražděni dva kněží.

Někdy před šestou hodinou ranní José Luis Cárderas (31), kněz sloužící ve farnosti ve městě Chalán v departamentu Sucre (přibližně 650 kilometrů severozápadně od Bogoty), se právě chystal jít běhat, když někdo zaklepal na dveře. Když otevřel, spatřil pět mužů v civilním oblečení s dlouhými puškami. Muži z knězem přibližně 10 minut hovořili a potom jej střelili do hlavy.

Zprávu přinesl medelínský deník *El Colombiano* a dodal, že podle informací očitého

le tento vysoký generál Pol Potovy armády uvěřil v Krista i se svou rodinou.

Právě minulý měsíc jsme ho mohli opět navštívit a byli jsme svědky toho, že jím založená domácí církev má již kolem stovky věřících. Kdo by tomu mohl kdy věřit? Člověk, který sloužil nejobsuzovanějšímu diktátorovi Pol Potovi, nyní slouží Ježíši Kristu, Králi králů a Pánu pánů.“

Generál i jeho žena se připojili k týmu „Kampučie pro Krista“ záhy poté, co uvěřili. Lee řekl, že v jeho týmu nyní pracují další tři někdejší generálové Rudých Khmerů.

„Pán Ježíš řekl svým učedníkům, aby milovali své nepřátele a činili dobře těm, kteří je nenávidí. A to je přesně to, co se snažíme dělat,“ prohlásil Lee.

– *Christian Aid*, USA, 21. listopadu 2002

■ Egypt

NEPOHODLNÝ ZASTÁNCE KOPTICKÝCH KŘESŤANŮ

Poslední krize mezi Spojenými státy a Egyptem vznikla v důsledku nedávného odsouzení prominentního egyptského aktivisty v oblasti lidských práv. Saad Eddin Ibrahim byl v červenci tohoto roku v obnoveném líčení odsouzen k sedmi letům vězení za údajné přijímání peněz ze zahraniční bez státního povolení a za nařčení vlády prezidenta Mubaraka z toho, že pronásleduje koptické křesťany.

Třiašedesátiletý Ibrahim je muslimského vyznání a vlastní americké i egyptské občanství a je otevřeným obráncem koptických křesťanů. Když byl před dvěma roky poprvé zatčen, prohlásil Ibrahim, že jde o vládní odvetu za jeho „postoj bránící práva koptických křesťanů“. Americká vláda Egyptu pohrozila, že kvůli Ibrahimovu zatčení zruší

veškerou budoucí ekonomickou pomoc této zemi.

Během uplynulých tří let přinášeli zástupci Hlasu mučedníků tajně pomoc křesťanským obětem ve vesnici El-Košeh, kde v lednu 2000 muslimové zabili 20 věřících. Modlete se za zpící egyptské bratry a sestry i za ty, kteří se jich neohroženě veřejně zastávají.

– *Hlas mučedníků*, USA, listopad 2002

■ Pobřeží slonoviny

EVAKUACE JAKO SIGNÁL HLUBOKÉ KRIZE

Evakuace zahraničních misionářů z Pobřeží slonoviny poukázala na krizi, která v současnosti v tomto západoafrickém státě panuje. Povstalečtí vojáci zaútočili na tři hlavní města a jejich cílem je sesazení prezidenta Laurenta Gbagbo. Bojová linie se zhruba táhne mezi převážně muslimskou populací na severu a křesťanským a animistickým obyvatelstvem na jihu. Boje si podle zpráv vyžádaly již stovky životů a 200 000 obyvatel uprchlo z Bouake, druhého největšího města ležícího ve středu země. „Jako Američané hrozbu osobně necítíme,“ prohlásil Larry Sellers, misionář z Yamoussoukro, který byl evakuován 24. října. „Máme především obavu z toho, abychom se nedostali do nějaké vřavy, odkud bychom již nemohli utéci.“ Sellar prohlašuje, že dlouhotrvající napětí mezi tamními různorodými etniky, umocňované náboženskými rozdíly, je hlavní hnací silou současných násilností. „Pokud by povstalecké síly získaly kontrolu nad vládou, pak je pravděpodobné, že by islám získal lepší postavení a křesťanství by čelilo větší opozici.“

– *Compass Direct*, USA, 15. listopadu 2002

svědka útočníci nakonec knězi ustřelili hlavu a ruce.

Podle „El Colombiano“ jsou úřady přesvědčeny, že vražda byla dílem Revolučních ozbrojených sil Kolumbie (FARC), nejstarší a největší partyzánské skupiny v Kolumbii. Náčelník policie v Sucre, plukovník Norman León Arango, sdělil bogotskému deníku „El Tiempo“, že kněz dříve nehlásil žádné výhrůžky na policii. Mluvčí FARC však popřel jakýkoli podíl FARC na incidentu a prohlásil, že FARC zahájí vyšetřování, aby zjistili, kdo je za zločin zodpovědný.

Město Chalán leží v „Zóně rekonstrukce a konsolidace“, kterou nedávno vytvořil prezident Alvaro Uribe v rámci kolumbijského celostátního stavu ohrožení. Záměrem vzniku zóny, která se rozkládá na území části několika kolumbijských správních jednotek, měla být ochrana oblastí, ve kterých levicové partyzánské skupiny (FARC a Národní osvobozená armáda, ELN) a pravicové paramilitantní jednotky ohrožují civilní obyvatelstvo.

Cárderas se stal knězem před dvěma lety a posledních osm měsíců sloužil jako kněz farnosti v Chalán. „El Colombiano“ informuje, že ve městě nepracuje policie od incidentu před pěti lety, kdy exploze nálože v kanceláři zabila několik policistů.

Mezitím byl v departemantu Caldas, ve městě Anserma (přibližně 160 kilometrů severozápadně od Bogoty), někdy po 13. hodině zavražděn Gabriel Arias Posada, kněz a generální vikář Arménské diecéze. Arias Posada (65) se vydal na humanitární misi, aby pomohl zajistit propuštění Ancízara Lópeze, bývalého zvoleného zástupce, kterého bojovníci FARC unesli před téměř šesti měsíci. Podle informací „El Tiempo“ byli Arias Posada (ordinovaný do kněžského úřadu před 42 lety) a jeho řidič nalezeni mrtví po zásahu několika střelnými ranami.

– *Compass Direct*, 13. října 2002
(Převzato z internetových stránek www.prayer.cz, zveřejněno se svolením.)

Ázerbajdžán

BAPTISTICKÉMU SBORU JE VYHROŽOVÁNO DEMOLICÍ MODLITEBNY

Baptistické církvi v hlavním městě Baku bylo plukovníkem ministerstva vnitra sděleno, že jejich kostel bude uzavřen a stržen, pokud nebudou ochotni zaregistrovat se. Podle zprávy agentury *Keston* vyhrožoval zmíněný plukovník věřícím, že rovněž přijdou o své zaměstnání.

Církev v Baku je členem Mezinárodní rady církví evangelikálních křesťanů/baptistů, kteří odmítají státní registraci kvůli obavám, že se stát bude do církevních záležitostí vměšovat. Ázerbajdžánský zákon však registraci nepožaduje a vládní úředníci také tuto hrozbu nekomentovali. Při jiných dvou příležitostech přišli policisté v říjnu do tohoto sboru během bohoslužeb a varovali věřící, aby se dali zaregistrovat.

Církev v Ázerbajdžánu čelí pravidelně tlaku ze strany tamních úřadů. Modlete se, aby tyto hrozby ustaly a tamní věřící se mohli svobodně scházet k bohoslužbám.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 14. listopadu; 2002

Kazachstán

VEDOUCÍMU BIBLICKÉHO KURZU VYHROŽOVÁNO VĚZENÍM

Podle zprávy agentury *Keston* bylo Malé baptistické komunitě v městě Atyrau, poblíž Kaspického moře v severozápadním Kazachstánu, vyhrožováno policejními úředníky, že jejich představitel půjde do vězení.

Podle baptistického představitele Korman-gazy Abdumuratova, vtrhla Národní bezpečnostní služba 8. září do jeho bytu, právě ve chvíli, kdy tam 8 baptistů společně studovalo Bibli. Policie prohledala všechny místnosti, nahrála na video všechny přítomné a pála

■ Myanmar

KŘESŤANÉ DONUCENI ZAVŘÍT SIROTČINCE

Křesťanské organizace v Myanmaru (dříve Barma) jsou šokovány nařízením zavřít své sirotčince a další zařízení určená k péči o děti a poskytování jídla hladovějícím obyvatelům. Vedoucí představitel jisté organizace, která provozuje křesťanský sirotčinec a nabízí několik programů pro chudé a potřebné, sdělil minulý týden agentuře *Christian Aid*, že úřady zakazují provozování sirotčinců, středisek péče o děti (přes den) a poskytování jídla chudým, pokud podobné aktivity vyvíjejí křesťané. Úřady začaly zavírat křesťanské sirotčince již před rokem a představitel uvedl, že několik jeho kolegů již obdrželo nařízení, aby s podobnými aktivitami přestali. Důvod? Zoufalé děti a lidé, kterým tyto organizace pomáhají, se často stávají křesťany. Všechny děti ve státních školách se musí klanět Buddhovi. Děti navštěvující školy provozované křesťanskými organizacemi se Buddhovi klanět nemusí. Úřady v Myanmaru se snaží zastavit šíření křesťanství v zemi. Ze stejného důvodu je věřícím zakazována účast na shromáždění domácích sborů a na některých místech nejsou v soukromých bytech povoleny ani shromáždění chval. Chvály a modlitby jsou povoleny pouze v úzkém rodinném kruhu, pokud nejsou přítomni žádní návštěvníci. Vedoucí zmíněné organizace uvedl, že má v plánu převést programy péče o děti přímo do církve a omezit je na děti křesťanů – je však přesvědčen, že o jejich službu budou mít zájem i nevěřící, navzdory omezením.

– *Mission Insider*, 25. září 2002
(Převzato z internetových stránek www.prayer.cz, zveřejněno se svolením.)

■ Uganda

ZEMĚ PROŽIVÁ OPAČNOU SITUACI NEŽ ZA „VLÁDY TERORU“ IDI AMINA

Přibližně čtvrt století po Idi Aminově vládě teroru prožívá Uganda duchovní žeň. Podle pastora jednoho megasboru se 92 procent z celkového počtu 24 milionů obyvatel označuje za křesťany, a nejméně 75 procent z nich tvoří znovuzrození věřící. Robert Kayanja, který vede charismatickou Katedrálu zázraků v hlavním městě Kampale, v rozhovoru pro časopis Charisma uvedl, že je „neuvěřitelné“ vidět tisíce lidí, kteří se vydávají bosí na několik kilometrů dlouhou cestu městem, jen aby se dostali do sboru. Budova za 7 milionů dolarů s 10 500 místy k sezení je každou neděli zaplněna čtyřikrát a ještě jednou v pátek večer, kdy je služba zaměřena na problematickou mládež, prostitutky a podobné skupiny.

Amin, známý jako „ugandský řezník“, se dostal k moci při převratu v roce 1971. Tehdy vyslal do ugandských měst bandy svých hrdlořezů, kteří zabili každého, kdo jej kritizoval nebo zdánlivě ohrožoval jeho moc. Oběti byly nalézány rozsekané na kusy a znetvořené. Podle některých odhadů nechal Amin během své vlády (která skončila v roce 1979) povraždit 300–500 tisíc lidí. V současné době žije v exilu v Saúdské Arábii. „Připravil celou zemi o morálku a o integritu,“ říká Kayanja. „Probudil sklon ke korupci v lidech, kteří nebyli zkorumpováni. Vychoval generaci lidí, kteří chtěli raději krást, než pracovat, pokud chtěli něčeho dosáhnout. Církev zcela ochromil.“ Po Aminově exilu v roce 1979 následovali další diktátoři, ještě horší, uvedl Kayanja, ale vítězství v duchovním boji v roce 1983 pomohlo obrátit vlnu zpátky

se, komu patří Bible a křesťanské knihy, které našla. Abdumuratovi bylo sděleno, že půjde do vězení, neboť to bylo již po třetí, kdy byl přistižen při účasti na neregistrovaném náboženském shromáždění.

Abdumuratov byl před nedávnem kvůli svému náboženskému přesvědčení vyloučen ze studií na Institutu pro ropu a zemní plyn v Atyrau. Vedení fakulty mu řeklo: „Váš vliv by působil zničujícím způsobem na naše studenty. Nechceme, abyste u nás dále studoval. Opusťte Atyrau a jděte tam, odkud jste přišel.“

Lidé v Atyrau byli také před baptisty varováni jistým televizním komentátorem, který je označil za „nebezpečnou sektu“ odnímající rodičům děti a požadující velké sumy za jejich vrácení.“

Modlete se za Abdumuratova a členy jeho biblické studijní skupiny v Atyrau, stejně jako za ostatní křesťany, kteří v této převážně islámské zemi čelí nepřátelství.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
14. listopadu 2002

Nepál a Bhútán

ZŮSTAT VĚRNÝ BOŽÍMU KRÁLOVSTVÍ NA „STŘEŠE SVĚTA“.

Na této hoře odstraní závoj, který zahaluje všechny národy, příkrývku, která příkrývá všechny pronárody. Panovník Hospodin vždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země. Tak promluvil Hospodin. – Izajáš 25, 7–8

Evangelista Vidya Sharma se probudil, když slunce pomalu vycházelo nad východní oblohou Káthmandú. Tiše si připravil k snídani šálek čaje a zapnul malý rozhlasový přijímač, aby si jako vždy poslechl zpravodajství. Jeho každodenní stereotyp však byl náhle přerušen a jeho život se navždycky změnil. Rádio oznámilo, že maoističtí rebelové podnikli nový útok na další vesnici v Nepálu. Tentokrát se jednalo o jeho rodnou vesnici

Toli. Vidya pozorně naslouchal v nervózním očekávání.

„Dvaadvacetiletý muž byl při útoku zabit a několik dalších lidí bylo zraněno,“ oznámil reportér. „Mrtvý muž byl identifikován jako Mahesh Ratma.“ Vidyovo srdce se zastavilo. Pocítil hroznou slabost a upadl na podlahu, když se dověděl, že muž, který byl při útoku zabit je jeho mladší bratr.

Cesta z Káthmandú do rodné vesnice trvala Vidyovi tři dny. O nebezpečí ze strany maoistických povstalců Vidya dobře věděl, ale nikdy si nepomyslel, že by to tak tragicky zasáhlo jeho vlastní rodinu. Po návštěvě bratrova domu se Vidya setkal se zástupci Hlasu mučedníků a vyprávěl jim o celé události i o tom jak jeho bratr přišel o život.

Tu noc, kdy došlo k útoku, přišla kolem jedenácté hodiny v noci do vesnice malá skupina rebelů. Maoisté vhodili do okna obývacího pokoje Vidyova rodného domu malou nálož, která zranila některé členy rodiny, včetně bratra Maheshe. Pak povstalci vtrhli do domu a křičeli, kopali kolem sebe a mlátili každého koho uvnitř našli. Pak se tito komunisté ptali rodičů Vidya: „Proč jste dopustili, aby se váš syn stal křesťanem?“

Vidyův otec, sedmdesátiletý Pati Ram i jeho manželka Ratna Kala na tuto otázku neodpověděli. Jejich syn Vidya opustil tradiční hinduistické náboženství a stal se jediným křesťanem v malé hinduistické vesnici. Rebelové rodinné příslušníky přinutili vyjít z domu a pak dům vyhodili do povětří. Poté jeden z maoistů zastřelil dvaadvacetiletého Maheshe, který zavrával, zhroutil se matce do náručí a zemřel.

„Když jsem přijel do vesnice, nenašel jsem z našeho domu doslova nic,“ uvedl Vidya. Jeho otec přišel při výbuchu o sluch a matka měla množství zranění a podlitin od bití. Matka naříkala a otec se Vidya ptal: „Co zlého jsme jim udělali?“

Vidya však důvod útoku znal: jako křesťan vyzýval k evangelizaci a snažil se také kázat evangelium maoistickým rebelům. Mnozí na základě jeho úsilí přijali Krista, včetně

směrem k církvi. „Tehdy se proti mně postavil šaman a řekl mi, že do tří dnů zemřu,“ vypráví Kayanja. „Namísto toho zemřel šaman. Nalezli jeho tělo uprostřed silnice, s rozbitou hlavou u krajnice. Jeho rodina přišla, vzala tělo a odstěhovala se.“

Kayanja nám řekl, že noc předtím měl sen, ve kterém mu Bůh podal meč, aby bojoval s nepřitelem. Když spatřil rozbitou hlavu šamana, věděl, že se „s tímto mužem vypořádal Bůh“. „Tu noc jsme slyšeli havarovat auto, ale žádné auto jsme nenalezli,“ pokračuje Kayanja. „Šamanova rodina se odstěhovala a vypuklo probuzení.“

Katedrála zázraků již založila více než 1 000 sborů po celé Ugandě. „Před 25 lety tvořili muslimové 22 procent obyvatel,“ uvádí Kayanja. „Dnes je muslimů jen šest procent.“ Klíčoví vedoucí ve vládě, v armádě a v hospodářství jsou znovuzrození lidé. V roce 1986 přišel k moci současný prezident Joveri Museveni. Díky pevné křesťanské víře Museveniho a jeho ženy Janet se manželům podařilo přispět k obrácení celé Ugandy, politicky i ekonomicky, dodává Kayanja. Katedrála zázraků nyní poskytuje jídlo a oblečení a slouží 20 000 dětem ulice v Kampale.

Sbor také pomáhá sirotkům. V Ugandě žijí čtyři miliony sirotků; Kayanja odhaduje, že dva miliony z nich představují děti rodičů, kteří zemřeli v důsledku epidemie AIDS. Kayanja nás také informoval, že Bůh uzdravil mnoho lidí z AIDS, včetně jistého člena vlády v zemědělském resortu, který se po uzdravení vzdal své kariéry a dnes slouží jako pastor ve sboru.

– *Charisma News Service*,
30. září 2002 (Převzato
z internetových stránek
www.prayer.cz, zveřejněno
se svolením.)

■ Uzbekistán

DESET DNÍ ODNĚTÍ SVOBODY PRO VEDOUČÍHO BAPTISTICKÉHO DOMÁČÍHO SBORU

Baptista Nikolaj Nikulin, v jehož bytě v Navoji (město ve středním Uzbekistánu) se scházeli malý domácí sbor, byl odsouzen k deseti dnům odnětí svobody. Soud jej shledal vinným z „nelegálního“ shromažďování lidí ve svém bytě bez potřebné registrace. Nikulin byl ze soudní síně odveden rovnou do vězení, aby si odpykal svůj trest.

Sbor, který se v Nikulinově bytě setkával, tvořilo pouhých sedm lidí. Podle uzbekického zákona jsou veškeré neregistrované náboženské aktivity nelegální. Policisté vtrhli do Nikulinova bytu, shromážděným baptistům vyhrožovali a zabavili náboženskou literaturu „na odborné posouzení“. Později jim řekli, že knihy budou zničeny.

Baptisté žádají o modlitby a apelování na vedoucí představitele za „nelegálně odsouzeného Nikulina“. Po úřadech vyžadují navrácení zabavené literatury a „ukončení překážek setkávání této malé skupiny věřících“.

– *Keston News Service,*

21. listopadu 2002

(Převzato z internetových stránek www.prayer.cz, zveřejněno se svolením.)

BAPTISTA POSLÁN DO VĚZENÍ ZA DOMÁČÍ SHROMÁŽDĚNÍ

Člen baptistické církve Nikolai Nikulin byl 19. listopadu odsouzen k desetidennímu vězení za to, že ve svém domě pořádal „ilegální“ bohoslužebná shromáždění. Podle zprávy agentury Keston se v jeho domě v uzbekém městě Na-

jednoho vysokého velitele. Tento velitel byl pokřtěn a později se oženil s křesťankou. Začal také působit mezi svými bojovníky a mnozí na základě jeho svědectví uvěřili. Maoisté se velmi rozezlili, když zjistili, že z jejich jednotek ubývají lidé, a že příčinou toho nejsou kulky a zbraně vládní armády, ale evangelium Ježíše Krista.

Během šestiletých bojů zabili maoističtí rebelové v Nepálu stovky civilistů a vládních vojáků. Po celém nepálském království mají maoisté zhruba 10 000 bojovníků a taktika jejich boje se mění každým rokem. Podobně jako kambodžští Rudí Khmérové, provádějí nepálské maoisté mezi obyvatelstvem rovněž čistky. To znamená, že hodlají likvidovat a útočit nejen na vládní jednotky a představitele, ale na všechny civilisty, kteří jsou jim nepohodlní. Protože nepálské křesťané horují pro demokracii a věří, že lidská práva a svoboda jsou Božími dary, pohlížejí na ně maoisté jako na své nepřátele.

Vidya Sharma řekl zástupcům Hlasu mučedníků, že maoisté, kteří se obrátili ke Kristu jsou většinou vynikající křesťané. „Když se komuniste stane křesťanem, koná pak pro Krista vynikající práci.“

Když Vidya uviděl bratrovo mrtvé tělo, zmocnil se ho nejprve hněv. Propadal hořkosti, když slyšel matčín nářek, viděl otcovo zoufalství a slzy Shobhy, bratrovy manželky, nyní mladé vdovy. „V té chvíli bych byl schoopen ty maoisty zabít,“ řekl Vidya. Ale pak se začal modlit a sestoupil na něho pokoj Ducha svatého. Vidya došel k poznání, že ho Bůh povolal, aby těmto rebelům kázal evangelium. Rozhodl se, že tak bude konat i kdyby ho to mělo stát život.

Zatímco maoistické jednotky demonstrují svůj odpor vůči křesťanům, čelí nepálské křesťané snad ještě větší opozici a hrozbě ze strany radikálních hinduistů a jejich vlastní vlády. Zákon z roku 1992 prohlašuje, že kdokoli by byl usvědčen, že někoho obracel z jednoho náboženství na druhé, může být odsouzen až k šestiletému vězení.

CHATRAOVA DUCHOVNÍ TOUHA

Chatra vyrostl ve velmi horlivé hinduistické rodině v jedné odlehle části Nepálu. Jeho otec byl hinduistickým knězem; již v době, kdy byl Chatra malým chlapcem, věděl, že by měl jednou kráčet v otcových šlépějích. Po studii se přihlásil do hinduistického semináře v indickém městě Delhi. Ve dvaadvaceti letech se stal astrologem a hinduistickým knězem a byl dokonce poslán jako misionář do států u Perského zálivu. Bylo to právě na Středním východě, kde Chatra začal o své hinduistické víře pochybovat a začal hledat pravdu o cestě pravé spásy.

Během svého misijního působení se setkal z mnohými bývalými hinduisty, kteří přestoupili k islámu. Chatra věřil, že tito lidé přešli k jiné víře jen proto, aby získali práci a lepší plat než by dostali jako hinduisté. Někteří z nich naléhali na Chatru, aby četl korán. Souhlasil jen z důvodu, že chtěl přijít na to, co je na islámu tak přitahuje. Když Chatra četl korán, narazil přitom na pasáž, ve které je zmiňován Ježíš, a která vzbudila jeho zájem. Na tomto místě je srovnáván Ježíš a Mohamed a položena otázka, jak bylo pro ďábla možné přenášet během pokušení Božího syna z místa na místo.

S touto myšlenkou o Ježíši z koránu se Chatra vrátil do Indie, kde se setkal s jedním křesťanem, který mu dal Nový Zákon. Chatra jej dychtivě otevřel, začal číst a hledal důvod, proč by měl být Mohamed vznešenější než Ježíš, ale nemohl nic nalézt. Chatra zástupcům Hlasu mučedníků sdělil: „Místo Ježíšovy slabosti jsem našel slabost vlastní. Bible mi řekla, že jsem byl hříšník.“

Toto zjevení Chatru velice znepokojilo, protože byl vždy přesvědčen, že je dobrým člověkem bez hříchů. Všechen čas trávil uctíváním bohů, pomáhal a žehnal ostatním lidem. Jelikož byl hinduistickým knězem, nově nalezené zjištění mu přinášelo mnoho vnitřních bojů. Nechtěl ve svém životě tolerovat jakýkoli hřích. V Nepálu se Chatra dověděl o tajném křesťanském knihkupectví, které nabí-

voi, pravidelně scházelo sedm lidí. Společenství patří k Mezinárodní radě evangelikálních křesťanů/baptistů, kteří odmítají státní registraci. Jeho dům již byl sedmkrát prohlédán a policisté u něho také zkonfiskovali množství křesťanské literatury.

Místní baptističtí křesťané prosí o modlitby za tohoto křesťana.

– *Hlas mučedníků,* Kanada,
28. listopadu 2002

■ Nigérie

STÁTNÍ VLÁDA NAŘÍDILA DEMOLICI KOSTELŮ

Státní vláda v Bornu v severní Nigérii nařídila demolici kostelů v hlavním městě Maiduguri a plánuje demolovat další s prohlášením, že tyto budovy neodpovídají pravidlům městského rozvoje. Křesťanští představitelé však prohlašují, že demolice církevních budov je počáteční etapou vládního plánu, jak zabránit církvím vlastnit půdu a stavět církevní budovy. V jiné části země, ve státě Zamfara, se muslimské úřady snaží získat kontrolu nad klášterem, který patří Nigérijské katolické církvi v hlavním městě státu Gusau. Úřady nechaly vystavět na pozemku kláštera konstrukce a odmítají je odstranit. Církevní představitelé, kteří zorganizovali protestní pochod, byli nejprve zatčeni policií, ale záhy velmi rychle propuštěni, když úřady státu pochopily, že by tato zatčení mohla zanítit další násilné konfrontace mezi muslimy a křesťany ve městě. Řádová sestra Franca Igweilo, představená okupovaného kláštera, prohlásila, že zavedením striktního islámského zákona *šaríja* státní vládou v Zamfara byla silně pošlapána práva zdejších křesťanů.

– *Compass Direct,* USA,
15. listopadu 2002

■ Bělorusko

REPRESIVNÍ ZÁKON NABÝVÁ PLATNOSTI

Nový běloruský represivní zákon o náboženství vstupuje v platnost v sobotu 14. listopadu. Od té chvíle budou všechny neregistrované náboženské aktivity považovány za ilegální; všechny komunity s počtem menším než dvacet členů se stanou ilegálními; veškeré náboženské aktivity v soukromí kromě příležitostných a drobných shromáždění budou ilegální; náboženské komunity, které nespádají pod registrovanou centrální organizaci, nebudou smět zvat zahraniční občany pro náboženskou práci a náboženská literatura bude muset být před rozšiřováním podrobena cenzuře. Navíc se budou muset všechny náboženské organizace během následujících dvou let znovu zaregistrovat. Je stále jasnější, že tento nový zákon je začátkem omezování náboženských aktivit. Úřady již používají „veřejného mínění“, které často vyprovokávají pravoslavní kněží, aby zabránili nepravoslavným komunitám získat registraci nebo svolení ke stavbě vlastní modlitebny. Při posledním pokusu protestovat proti zavedení tohoto zákona, svolali dva lidé (jedním byl katolický aktivista Igor Zakrevskij z města Borisov) na 8. listopadu demonstraci na náměstí Nezávislosti v Minsku. Oba byli policií zadrženi.

– Keston Institute, Oxford,
Velká Británie, 11. listopadu 2002

PROTESTUJÍCÍ ZŘEJMĚ ČEKAJÍ POKUTY (BĚLORUSKO)

Dva katolíci očekávají vysoké pokuty a možné uvěznění za protest proti novému náboženskému zákonu v Bělorusku.

Podle agentury Keston, byli Igor

zelo řadu publikací Hlasu mučedníků včetně knih Richarda Wurmbranda v nepálských a tibetských jazycích. Během své první návštěvy se Chatra ptal křesťanského prodávče, co znamená být křesťanem. Muž se pokorně přiznal, že je dosud jen málo vzdělán a mnoho toho neví. Řekl však Chatrovi, že on osobně poznal dvě věci: Ježíš je Božím Synem a Bible je slovo Boží. Chatru udivilo, že nevzdělaný člověk mu může dát tak jasnou a jednoduchou odpověď. Nikdy předtím nic takového neslyšel a náhle potřeboval odpovědi na řadu otázek. Říkal jsem si: „Kdyby byl jeden Bůh a Ježíš by byl jeho synem, kde by byli ostatní bohové – hinduističtí bohové Šiva a Višnu? Hinduismus do mého srdce vnesl množství bolesti, ale nyní se tato odpověď onoho nevzdělaného bratra pevně usídlila v mém srdci.“

Chatra začal navštěvovat malé křesťanské shromáždění, kde se jeden z věřících modlil za jeho spasení.

Druhou noc po této modlitbě prožil Chatra zkušenost, která změnila jeho život. Zdálo se mu, jak stojí na břehu široké bahnitě řeky. Z vody vyskakovaly hladové ryby a jedovatí hadi. Chatra věděl, že musí přejít na druhou stranu, ale ani na druhý břeh neviděl a nikde nebyla ani žádná loďka. Náhle se na obloze objevilo oslepující světlo. Chatra byl světlem vyzdvižen a bezpečně přenesen na druhý břeh, kde byly nádherné stromy a okouzující zelené pastviny. Bylo to nejkrásnější místo, které kdy viděl. Když se ráno probudil, musel na ten sen stále myslet. Byl přesvědčen, že tím bílým světlem byl Ježíš a nakonec došel k závěru, že spasení a ráj lze získat jen prostřednictvím Božího Syna. A tak prosil Ježíše, aby se stal Pánem jeho života.

O svém snu i rozhodnutí následovat Krista také ihned řekl své rodině. Jeho dědeček prohlásil, že se musel určitě zbláznit a trval na tom, aby odešel z domu, protože svou konverzí připraví celou rodinu o společenské postavení, kterému se rodina v malé hinduistické oblasti těšila. A tak vzal svou manželku Kavitu i s dvěma dětmi a odešli do Káthman-

dú. „Odešel jsem, protože jsem již déle nemohl vyznávat hinduismus,“ prohlásil. „Věděl jsem, že musím následovat Ježíše.“

Poté, co se vesnické radě doneslo, že se Chatra stal křesťanem, dostávalo se jeho rodině nejrůznějších výhrůžek. Rodiče jeho ženy naléhali, aby se s ním Kavita dala rozvést. Výhrůžky a naléhání vnesly do Chatrovy rodiny napětí. Chatra si každý den četl Bibli, zatímco Kavita četla hinduistické knihy. Manželský pár se často hádal a přel. Chatra se každodenně modlil, aby jeho žena přišla k poznání Krista a mohla zakoušet tentýž pokoj a radost, kterou zakoušel on. I když vyprávěl Kavitě poselství evangelia mnohokrát a pravidelně se s ní modlil, nedokázala stále ještě uvěřit.

Jednoho dne Kavita onemocněla a musela být hospitalizována kvůli silným žaludečním bolestem. I když ji prohlédli dva lékařští specialisté, nepřišli na příčinu její bolesti a nedokázali jí ani bolesti zbavit. Chatra se modlil, aby se Bůh dotkl Kavita těla i duše svou božskou mocí. Po modlitbě byla zázračně uzdravena a bezprostředně přijala Krista.

O rok později je domácnost obou manželů naplněna pokojem. Kavita nyní studuje biblickou školu a Chatra pracuje jako evangelista. Cítí povolání sloužit hinduistickým kněžím a prohlašuje, že již šest nebo sedm z nich uvěřilo na základě jeho svědectví. Jeho aktivity však znamenají pro něho i jeho rodinu veliké nebezpečí. Pokud by vyšlo najevo, že je obráceným hinduistou, šel by ihned on i všichni, které přivedl ke křesťanské víře, minimálně na tři roky do vězení.

Jeho rodina je stále v pohybu. Nepřetržitě se stěhují z místa na místo, aby minimalizovali nebezpečí, že budou jejich misionářské snahy prozrazeny. Chatra říká, že byl inspirován četbou knihy faráře Wurmbranda *Muččen pro Krista*. Tato kniha mu poskytla velké povzbuzení, když prožíval nejhorší krizi. Chatra prohlašuje, že se od své misionářské práce nedá ničím odstrašit. „Neustanu, protože to je mou radostí a přináší mi to velké životní naplnění. I kdyby mě vsadili do věze-

Zakrevskij a Sergej Peskina zadrženi 8. listopadu krátce poté, co veřejně protestovali proti novému zákonu. Prošli ulicemi v centru Minska s plakáty „Úřady chtějí kontrolovat naše duše“, a pak stáli u sochy Lenina naproti budově parlamentu, kde byli zatčeni.

Oba čeká během dvou měsíců soud a hrozí jim pokuta 2 840 dolarů nebo patnáctidenní vězení. Pokuta odpovídá 300 násobku minimální měsíční mzdy v Bělorusku. Tvrdý trest se předpokládá proto, že zatčení byli již dříve obviněni za pouliční protesty podle článku 167 odstavce 2 Správního zákona, který postihuje „nepovolené demonstrace“.

Náboženský zákon vstoupil v platnost v sobotu 16. listopadu a zakazuje všechny neregistrované náboženské aktivity, požaduje cenzuru náboženské literatury, nedovoluje zahraniční vedení církví a ukládá tvrdá omezení v registraci organizací.

Modlete se za Zakrevského a Peskina, neboť se statečně postavili za svobodu vyznání. Modlete se za křesťany v celém Bělorusku a jejich situaci tváří v tvář dopadům tohoto nového zákona. Modlete se, aby vláda zákon odvolala a povolila větší svobodu náboženství.

– Hlas mučedníků, Kanada,
22. listopadu

■ Kosovo

ZNIČENÍ KOSTELA

Křesťanský kostel ve vesnici Ljubovo byl 17. listopadu v ranních hodinách zcela zničen explozí. Druhá exploze poškodila další kostel ve městě Djurakovac.

K bombovým útokům došlo v předvečer návštěvy generálního tajemníka OSN Kofiho Annana v Kosovu. Od převzetí kontroly Spojenými národy v červnu 1999 bylo v Ko-

sovu poškozeno či zničeno nejméně 110 srbských křesťanských objektů (kostelů, klášterů, hřbitovů atd.). Církevní představitelé a jiní křesťané museli čelit násilí a projevům nepřátelství ze strany etnických Albánců zvláště v místech, kde kontrolní stanoviště OSN poblíž kostelů byla v nedávných měsících stažena.

Muslimští extremisté z řad etnických Albánců považují kostely za symbol srbské nadvlády a legitimní terče. Velká většina srbských křesťanů v Kosovu však nemá nic společného s etnickými čistkami, jež proběhly před vstupem jednotek NATO do provincie. Ti, kdo neutekli, jsou dnes v Kosovu menšinou a jsou vystaveni nepřetržitému násilí ze strany muslimské většiny etnických Albánců.

Modlete se za ochranu křesťanů a církevních budov v Kosovu.

Modlete se, aby navzdory dlouhé historii konfliktu v Kosovu lidé všech etnických skupin a náboženství dokázali spolu žít v míru.

– Barnabas Fund, Velká Británie, 20. listopadu 2002

■ INDIE

PROSTŘEDKY ZE ZÁPADU VYUŽÍVÁNY NA FINANCOVÁNÍ PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ

Finanční prostředky shromažďované hinduistickými organizacemi v západních zemích jsou používány na financování projevů agrese proti křesťanům a příslušníkům dalších menšin v Indii. Neziskové organizace propojené s hinduistickými extrémistickými organizacemi shromažďují v uplynulém roce od poboček ve Velké Británii téměř milion liber. V roce 1999 zveřejnily indické daňové úřady informaci, že výše pří-

ní, vím, že tam bude Bůh se mnou. On je se mnou vždycky. Nebojím se ani smrti,“ prohlašuje. „Věřím, že mě Bůh vezme k sobě do nebe.“

Hlas mučedníků pokračuje v tištění Bibli a křesťanských knih v nepálských a tibetských jazycích a obstarává tak tamním evangelistům potřebné nástroje pro jejich svědectví.

Modlete se za ochranu pro Chatru i celou jeho rodinu.

Tajné křesťanské knihkupectví v Nepálu, kam Hlas mučedníků dodává Bible a křesťanskou literaturu. Někteří z pracovníků tohoto knihkupectví již byli kvůli podobné činnosti ve vězení.

NEUTĚŠENÁ SITUACE V BHÚTÁNU

V sousedství Nepálu, na samém úpatí mocných Himalájí, leží jediné buddhistické království na světě – Bhútán. V této zemi, kde je praktikování křesťanské víry zakázáno žije okolo 800 000 obyvatel. Křesťané, kteří pracují ve státních službách, zde velice riskují: bude-li jejich víra prozrazena, přijdou o práci, jejich děti budou vyloučeny ze státních škol a rodina může dokonce být vypovězena ze země.

Zhruba před rokem, když buddhisté slavili svůj každoroční svátek světla, došlo k ma-

sové náboženské čistce. Státní úředníci navštívili všech 300 státních škol, aby podvodně na dětech vymámily, které z nich pocházejí z křesťanských rodin. Žáci byli vyzváni, aby zvedli ruku ti, kteří patří do křesťanské rodiny, že za odměnu dostanou čokoládu. Nevinné a nepodezíravé děti křesťanů zvedly ruce. Ihned sepsali jejich jména a poslali je domů. Výsledkem této vládní „čokoládové“ akce bylo odhalení 500 křesťanských rodin, které byly následně vypuzeny z Bhútánu a nyní žijí v utečeneckých táborech v Indii a Nepálu.

BRATŘI PETR A JONATAN

Zástupci Hlasu mučedníků se nedávno setkali s dvěma bhútánskými křesťany, kterým hrozí dlouhodobé vězení, pokuty i možné vyhnání z Bhútánu za jejich úsilí šířit v tomto buddhistickém království křesťanskou víru.

Bratr Petr byl v červnu předvolán na místní obecní úřad, kde od něho úředníci požadovali, aby opustil své náboženství nebo bude vyhnán z Bhútánu. Když Petr odmítl, byl ihned zadržen a později policisty zbit. Tehdy se Petr domníval, že bude muset pro Krista zřejmě zemřít. „Věděl jsem, že je v té chvíli se mnou Ježíš, protože jsem vůbec necítil bolest,“ uvedl Petr. Byl jsem šťastný a radoval jsem se navzdory ranám, které na mne dopadaly, neboť jsem si připomínal utrpení Kristovo a on přece trpěl mnohem více než já.“

Podobné zacházení zakusil i další bhútánský evangelista, bratr Jonatan. Také on byl předvolán na policejní stanici, kde byl bit, když odmítl opustit svou křesťanskou víru. Vyšetřovatel na Jonatanovi žádal vysvětlení, proč změnil své náboženství. „Pocházíte přece z dobré bhútánské rodiny!“ křičel na něho vyšetřovatel. „Od vás se očekává, že budete buddhistou!“ Vyšetřovatel pak Jonatanovi přikázal, aby si klekl, načež ho asi osmkrát udeřil obuškem do zad. Jonatan začal zpívat písně duchovních chval, protože ho naplnila zvláštní radost shůry. „Věděl jsem, že pokud nebudu ochoten pro Krista trpět, není mé křesťanství opravdové,“ vysvětloval.

spěvků ze Spojených států dosáhla výše 62,5 milionu dolarů. V dopise z roku 1998, jehož autorem je Sitaran Agarwal, tajemník Světové hinduistické rady (VHP), se uvádí, že organizace „potřebuje peníze, a to značné množství, na vykonávání šudhi (očišťování), seva (služby) a dharam prásar (získávání stoupenců)“ mezi Indy z nižších kast. Strana Kongresu tvrdí, že VHP zneužívá prostředky, které oficiálně dostává na charitativní účely a žádá prošetření těchto případů. „Pokud vlády západních zemí vyvinou patřičný tlak, dá se se toho učinit hodně,“ tvrdí misijní profesor Dr. W. Jacob. „V opačném případě může být příliš pozdě.“

– Compass Direct, 11. října 2002 (Převzato z internetových stránek www.prayer.cz, zveřejněno se svolením.)

VLÁDNÍ ČINITEL VYHROŽUJE DOMORODÝM KŘESŤANŮM

Nedávná vlna etnických čistek vůči muslimům v indickém státě Gudžarát již dosáhla rozměrů genocidy a podobné útoky mohou velmi brzy postihnout i křesťany z kmene Dang, nejohroženější indickou komunitu, aniž by proti tomu ústřední vláda jakkoli zasáhla. Karsan Patel, nejvyšší představitel místní vlády, nedávno varoval děti kmene Dang, studující na farních školách, že se musejí „rozhodnout, zda chtějí žít jako Hindové anebo zemřít jako křesťané“.

Systematická perzekuce kmene Dang, která započala před čtyřmi lety, se nedávno ještě zintenzivnila po kampani militantních hinduistů za zasvěcení území kmene Dang bohu Ramovi a vystavění chrámu ve vesnici Subir. Podle tamních zdrojů je tato situace „sudem stělného prachu, který může každou chvíli

explodovat“ a je takřka identická s konfliktem kolem mešity v Ayodhya, kterou hinduisté zkonfiskovali a přeměnili na hinduistický chrám. – *Compass Direct*, 8. listopadu 2002

RŮST PRONÁSLEDOVÁNÍ V TAMILNÁDU

Minulý týden byla ve státě Tamilnád zaživa upálena žena z jednoho křesťanského společenství. Podle představitelů organizace *Gospel for Asia* zaútočili protikřesťansky naladěni útočníci na věřící v odlehlé vesnici, kde sloužil pastor K. Na jiném místě v Tamilnádu byl tento týden pastor *Gospel for Asia* vyslýchán místní policií a falešně obviněn z poškození modly nedaleko sboru, ve kterém slouží. Další služebník, pastor J., byl propuštěn bez zranění o několik hodin později, ale nepřátelské nálady vůči křesťanům se v oblasti šíří. Skupina žen, které distribuují Bible ve státě Čatisgar, čelí kvůli své evangelizační práci neustálým problémům. Dvě z nich byly nedávno napadeny cestou domů z akce, na které rozdávaly Bible. Oběma se podařilo uniknout bez zranění.

Mezitím India Missions Association (Indická misijní asociace) přinesla informaci, že vláda Tamilnádu vydala nařízení zakazující náboženské konverze prostřednictvím „násilí, vábení nebo klamání“. Každému narušiteli nařízení hrozí odnětí svobody až na dobu tří let. Pokud však obrácení patří k menšinovým skupinám, případně se jedná o ženy, příslušníky nedotknutelné kasty nebo kmene, bude trest mnohem vyšší. Odnětí svobody může v takovém případě trvat až čtyři roky a je možné uložit pokutu do výše 100 000 rupií (přibližně 65 000 korun)... India Missions Association uvádí, že mnozí křesťané mylně považují Tamilnád (odkud pochází většina misijních iniciativ) za nejbezpečnější místo ke službě v Indii a domnívají se, že

Později vyšlo najevo, že brutální zacházení s Petrem a Jonatanem se dělo s oficiálním souhlasem policejního velitelství. Hlas mučedníků nedávno získal kopii vládního nařízení pro místní úřady. Toto nařízení bhútánského ministerstva vnitra, datované 11. dubnem 2001, označuje kazatele „zahraněního křesťanského náboženství jako bezbožné lidi“. Nařízení vysvětluje, že šest křesťanských vůdců bylo předvoláno podepsat, že se zříkají svých misijních snah. Policie také uzavřela tři z jejich modlitebních domů.

Petr a Jonatan zaslali několik odvolání svého případu královi Druk Gyelpovi, avšak marně. Přijímají tedy vše co je čeká jako Boží vůli. Modlí se za svého krále a věří, že Ježíš může změnit jeho srdce. Neučiní-li král spravedlivé rozhodnutí našeho případu, jsme připraveni snášet jakýkoli trest, který nám bude vyměřen,“ říká Petr. „Pošlou-li nás do vězení, pak tam budeme radostně sloužit Ježíši, neboť víme, že Bůh je s námi, a bude to jeho království, které nakonec zvítězí.“

Roušky maoismu, hinduismu a buddhismu zastírají v Nepálu a Bhútánu mnoho lidských srdcí. Modlete se, aby si Bůh nadále používal ty, o kterých jsme psali i všechny ostatní věřící k odstraňování těchto roušek.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, říjen 2002

Pákistán

POMOC NAPADENÉ DÍVCE

Před několika týdny jsme se dozvěděli o sedmnáctileté křesťanské dívce jménem Gulnaz Bibi, jejíž tvář byla těžce poleptána kyselinou.

Gulnaz byla jedinou křesťankou, která byla zaměstnána u jedné telekomunikační společnosti (Ijaz Public Call Office) a vydělávala si měsíčně v přepočtu asi 950 Kč. 14. června 2002 si do této firmy přišel zatelefonovat jistý muslim jménem Mohammed Tariq. Když hovor ukončil, zůstal v telefonní přepážce a sledoval Gulnazu. Když ho děvče zdvořile požá-

dalo, aby odešel, začal ji obtěžovat a dívka mu dala políček. Rozzlobený Tariq sice odešel, ale předtím jí řekl: „Uštědřím ti řádnou lekci.“ Gulnaz byla nervózní, protože nevěděla jakým způsobem hodlá tento muslimský muž vyzrát na křesťanskou dívku. Následujícího dne přišel Tariq opět do firmy s láhví kyseliny a vychrstnul tekutinu dívce na hrud. Ta v obranné reakci vyskočila ze židle a snažila se mu láhev vytrhnout. Muž však ji opětovně zasáhl kyselinou, tentokrát do obličeje, na ruce i nohy. Následovně Tariqa zadrželi seběhnuvší se pracovníci firmy a předali ho policii, ale pro Gulnaz již příliš pozdě.

Dívku odvezli do nemocnice. Náš pákistánský pracovník nám tuto informaci bezprostředně zavolal a požádal nás o zajištění speciálního lékařského ošetření. V době, kdy píšeme tento článek je Gulnaz převážena na speciální kliniku plastické chirurgie. Hlas mučedníků hodlá náklady za speciální lékařský zákrok uhradit. Otec dívky pracuje v továrně na zpracování bavlny a vydělává zhruba 1 500 Kč. Rodina má navíc devět dětí. Zaměstnání jejich dcery v telekomunikační společnosti znamenalo velký příspěvek do rodinného rozpočtu.

Naši pracovníci v Pákistánu také navštívili její prostý domov, kde viděli na stěně několik obrazů Ježíše a sdělili nám následující informaci: „Nemocnice je asi dvacet kilometrů od dívčina domu, proto její matka spí v nemocničním pokoji vedle dceřiny postele. V místnosti je dalších dvanáct pacientek. Do nemocnice nosíme dívce stravu a snažíme se jí poskytnout duchovní útěchu. Když jsme s ní hovořili o Boží útěše, řekla: Mohu číst jen málo, ale v tyto dny se soustřeďuji na 92. žalm. Chci se také chovat jako Job a budu se modlit za své rodiče, kteří trpí společně se mnou. Moje matka i já jsme vděční všem křesťanům ve světě, kteří se za nás modlí.“

Ve zmíněném 92. žalmu jsme našli tento verš: „Olej nejčistší jsi na mne vylil.“ Jak neuvěřitelný verš pro víru mladé dívky, jejíž tvář byla poleptána kyselinou. Její rodina ví, že život pro Krista na této zemi je pouze do-

většina obyvatel Tamilnádu již slyšela evangelium. Asociace vnímá poslední akci vlády jako výzvu k procitnutí, modlitbám a změně způsobu, kterým misijní organizace sloužící v Indii zvěstují evangelium a dále vychovávají věřící.

– *Religion Today*, 7. října 2002 (Převzato z internetových stránek www.prayer.cz, zveřejněno se svolením.)

■ Gruzie

PÁLENÍ BIBLÍ VYVOLALO JEDNOTNOU REAKCI NÁBOŽENSKÝCH SKUPIN

Pálení Biblí v evroasijské Gruzii v jednom baptistickém skladišti začátkem února (vedené odpadlým pravoslavným knězem) svedlo dohromady křesťany, ale také příslušníky dalších náboženských komunit v této zemi, aby společně bojovali za náboženskou svobodu. Informaci o tom přinesl baptistický pastor, který navštívil setkání Světové baptistické aliance (BWA) ve Washingtonu. Malchaz Songulašvili, pastor Ústředního baptistického sboru v gruzínském Tbilisi a prezident místní Evangelikální baptistické církve, hovořil k posluchačům v prostorách BWA 20. září během svého pobytu ve Washingtonu. Cílem jeho cesty do Washingtonu byla návštěva ministerstva zahraničí a diskuse o problematice náboženské svobody. Zatímco gruzínská ústava zaručuje úplnou svobodu vyznání, prohlásil Songulašvili, věřící čelí značné opozici ze strany pravoslavné církve. Na videozáznamu zachycujícím pálení Biblí odsvěcený gruzínský pravoslavný kněz Basil Mkalavišvili hovoří k televizním divákům v celé Gruzii o tom, že Bible a křesťanské knihy, které pálí, „otravují zemi“. Zatímco Mkalavišvili šel do ohně petrolej, skupina podílející se na ničení

Biblii prozpěvovala Modlitbu Páně a Mkalavišvili označil baptisty za sektáře. „Žádní baptisté, žádní Svědkové Jehovovi, žádní letničtí. Naše víra je pravoslavná,“ dodal. Dosud však stále nedošlo k uplatnění zákona a v souvislosti s incidentem nebyl nikdo zatčen. Songulašvili dodal, že kvůli raziím v dalších evangelikálních sborech vytvořili skupinu mužů, kteří je budou proti (případným) dalším útokům bránit. – *Baptist Press News*, 30. září 2002 (Převzato z internetových stránek www.prayer.cz, zveřejněno se svolením.)

■ Čína

V ŠLÉPĚJÍCH APOŠTOLŮ

Během nedávné návštěvy v Číně, se kurýři Hlasu mučedníků setkali s jedním křesťanským představitelem, kterému budeme říkat „Daniel“. Vyprávěl nám o duchovním boji v Číně i o tom, jak byl střežen tajnou policií.

„Telefonní přístroj u mého souseda má velmi čistý příjem a vždy pracuje,“ uvádí. „Můj telefon je často hluchý a na lince je slyšet silné šumění.“ Dobře ví, že tyto jevy pocházejí od telefonního odposlechu, neboť jeho slova musejí úřady slyšet. Avšak Daniel tuto skutečnost nevnímá jako hrozbu, ale jako příležitost ke svědectví.

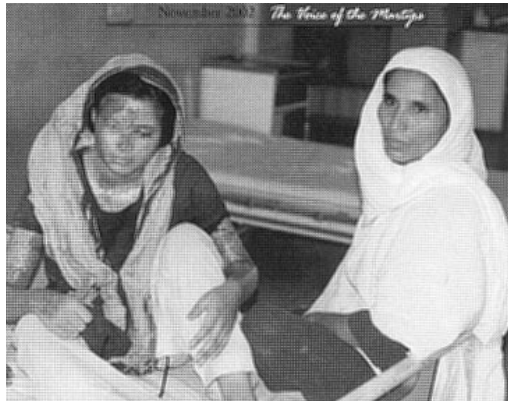
„Nejsou to jen úředníci vládních úřadů, které mě střeží,“ vypráví, „ale jsou to také nevěřící.“ A tak Daniel pravidelně vypráví své svědectví víry do telefonu, aby jej slyšeli ti, kteří ho odposlouchávají.

Ptali jsme se Daniela, co by se stalo, kdyby ho tajní policisté chytili s námi, zahraničními křesťany. „Vyhostili by vás jako nežádoucí osoby a postarali se o to, abyste se do Číny zase jen tak nedostali.“

časným stádiem, kdy musíme nést svůj kříž a vzhlížet trvale k Ježíši. Vědí, že je to pomazání Duchem svatým, které nám dává předchuť věčnosti, kde naše tváře budou zářit před Beránkem.

Modlete se za tuto dívku i její rodiče. Chceme je i nadále podporovat.

– *Hlas mučedníků, USA*, listopadu 2002

Gulnaz a její matka se v nemocnici zotavují ze svého šoku.

Indonésie

DAV SI VYNUTIL ZAVŘENÍ KOSTELA

Rozvášněný dav více jak 100 muslimů vtrhl 6. listopadu do kostela v Bandungu na Jávě a terorizoval věřící. Věřící byli donuceni kostel opustit a natrvalo zavřít.

Dav v čele s vůdcem bezpečnostní rady mešity po znesvěcení kostela budovu zasypal kameny. Přítomná policie nijak nezakročila a nezabránila davu do kostela vtrhnout.

Kazatel sboru rev. Oloan Nainggolan si na místních úřadech stěžoval, že proti takovému jednání nezasáhly. Také popřel obvinění Bezpečnostní rady mešity, že kostel postavený v roce 1990 nemá stavební povolení, stejně jako souhlas příslušných čelných představitelů místních skupin. Byly uveřejněny zprávy, že Bezpečnostní rada mešity vyvola-

la podobnou situaci v případě dalších šesti kostelů v Bandungu, což znamená reálné nebezpečí, že se další kostely stanou terčem podobných útoků.

Zdá se, že na mnohých místech v Indonésii členové Laskar džihádu odcházejí z této organizace a opouštějí Střední Sulawesi a Molucké ostrovy. Přestože se situace zlepšuje, násilnosti proti křesťanům přetrvávají. 2. listopadu byli zastřeleni ostřelovačem dva lidé na předměstí Ambonu a následujícího dne přišli o život další dva v motocyklovém taxíku v muslimské části města. Ve vesnici Pelauw na ostrově Haruku 8. listopadu ostřelovač smrtelně zranil místního obyvatele. V křesťanské části Ambonu také objevili 21. listopadu několik nevybuchlých bomb: tři ve školách a další v právě rekonstruované církevní budově, kde již jednou v říjnu (před odchodem Laskar džihádu) bomba vybuchla a zranila 6 lidí. Mezitím přibývají důkazy o zapojení členů jamajské *Jamaah islamiyah* islámské extremistické organizace do pumového útoku na Bali. Po pumovém útoku na Bali uvěznila indonéská vláda jejího vůdce Abu Bakara Ba'asyira a vyšlo najevo, že byl také zapleten do série bombových útoků na 18 kostelů na různých místech v Indonésii, k nimž došlo během Vánoc 2000.

Modlete se:

aby vládní instituce v Bandungu dokázaly rozhodně jednat, aby tak mohly zabránit dalším útokům davu na kostely. Modlete se za to, aby bylo možné znovu otevřít kostely, které jsou zavřeny, a aby se v nich křesťané mohli bezpečně scházet.

Chvalte Boha za to, že bojovníci Laskar džihádu opouštějí Střední Sulawesi a Maluku. Modlete se za to, aby to v těchto oblastech vedlo k úplnému a trvalému míru.

Modlete se za křesťany v Indonésii, aby byli uchráněni před útoky extremistických islámských skupin.

– *Barnabas Fund*, Velká Británie, 13. listopadu 2002

„Ale co by bylo, Danieli, s tebou?“ naléhali jsme.

„S něčím takovým zatím zkušenost nemám, ale jsem na to plně připraven. Jak říká apoštol Pavel (Skutky 21,12–13), že je připraven jít do Jeruzaléma a to třeba i na smrt.“

Daniel je na boj připraven. Je připraven být vojákem pro Krista a přinést i náležitou oběť. Křesťané ve svobodných národech si také mohou zvolit. Budeme našim bratrům a sestrám v Číně pomáhat v jejich duchovním boji? Obstaráme jim potřebnou duchovní výzbroj – Bible a další křesťanskou literaturu? Jsme připraveni na duchovní boj, který nám Bůh určil?

„Těžkosti a pronásledování jsou určitým druhem požehnání,“ vysvětluje Daniel. „Pronásledování a těžkosti činí křesťana duchovně zralým a silným. V ranné církvi to nevypadalo tak, jako to dnes vypadá v církvích ve Velké Británii nebo v Americe. Ale mnohem spíše jako je tomu dnes v Pákistánu, Afghánistánu, Číně a Severní Koreji. My stále říkáme: ‚Následujeme šlépěje apoštolů.‘ Kde tyto šlépěje jsou? V pronásledování.“

Danielova domácí církev velmi rychle roste, podobně jako po celé Číně. V minulém roce bylo v jeho společenství pokřtěno 450 nových věřících. Jaké je tajemství takového růstu? Věrní křesťané evangelium šíří od člověka k člověku.

Daniel nám také vyprávěl o přípravách na možnost, že by byl zatčen a uvězněn. „Nejdůležitější je v tomto ohledu příprava duchovní. Například každodenně věnovat více času čtení Písma a snažit se zapamatovat si celé biblické pasáže. K tomu ovšem potřebujeme mít vlastní Bible.“

Očekává snad Daniel, že bude zatčen? „Bude-li to Boží vůle, pak se jí chci podřídit. Všechna moc byla dána Ježíši, a on nám příka-

zuje, abychom byli jeho učedníky. Necítíme se sami nebo opuštěni. Podobně jako Nehemiáš (4,20) říká, že boj není náš, ale Hospodinův. Nejsme to my, kdo bojuje, ani nebudeme bojovat sami za sebe. Ne, ne, ne. Bůh bude bojovat za nás.“

– *Hlas mučedníků*, USA, září 2002

NAVENEK PŘÁTELŠTÍ, V SOUKROMÍ DIVOCÍ

Veřejná tvář čínské vlády je vůči náboženství přátelská. Časopisy (tištěné v angličtině a dávané do hotelů, kde jsou ubytováni zahraniční turisté a obchodníci) hlásají „záruku náboženské svobody“ pro věřící v Číně.

V článku anglicky psaného časopisu *Beijing Review* z 4. dubna 2002 vydavatel píše: „Náboženské aktivity jsou v Číně něčím zcela běžným. Ve skutečnosti je Čína zemí s náboženskou svobodou. A to nejsou v žádném případě prázdna slova.“

Avšak tato navenek velmi přátelská tvář se stává ošklivou a hroživou v soukromí věřících lidí – na policejních stanicích a ve vězeňských celách, jak se o tom například v minulém roce přesvědčila křesťanská žena jménem Ling Wang.

Devětačtyřicetiletá Ling Wang žila se svým manželem a dcerou v městě v Shuqian v provincii Ťiang-su až do 18. dubna 2001, kdy jejich domov přepadli příslušníci Úřadu veřejné bezpečnosti (UVB).

„Jsme z UVB!“ křičeli. „Vy nezákonným způsobem věříte v Boha a kázete, a proto jsme k vám přišli provést domovní prohlídku a zatknout vás.“ Když Ling Wang popírala, že by jakýmkoli způsobem porušila zákon, příslušník UVB řekl: „Věříte v Boha a tajně se scházíte s ostatními. A to je protizákonné.“

Příslušníci UVB prohledali celý byt a dávali se dokonce do bot usklad-

INDONÉSIE: NELLIN PŘÍBĚH

Té noci měla Nella zemřít. Nevěděla však o tom, dokud se druhý den ráno nevypravila do práce. Drobounká Indonésanka našla ráno na podlaze před ložnicí položenou hlavu nějakého ptáka, ale nic si o tom nemyslela. Až cestou do práce si uvědomila, že pták za dveřmi byl stejný jako pták v jejím snu: v místnosti, kde spala, se objevila postava ducha s ptačí hlavou a chlapeckým tělem, skočila na postel a snažila se ji zardousit. Na svou obranu Nella začala zpívat „Ježíši, jsi dobrý pastýř“. Jak zpívala tuto a další písně chval, postava zmizela. „Díky Bohu, že jsi naživu,“ řekla jí jedna z muslimských kolegyně. Nella se dozvěděla, že již čtyřikrát někdo zaplatil, aby byla prokleta nebo zabita prostřednictvím černé magie. Na ostrově, jehož obyvatelé věří islámu smíšenému s animistickými prvky, se jedná o běžnou „praxi“. Třicetiletá svobodná žena měla příliš ráda legraci, než aby si nadělala mnoho nepřátel, ale přesto si její kolegyně přáli, aby zemřela. Jako jediná křesťanka, vyučující v muslimské škole v největší muslimské zemi na světě, byla Nella jasně v menšině. Její nadřazení se obávali, že se pokouší „pokřesťanštit“ své studenty. Neměli žádné důvody, na základě kterých by ji mohli obvinít, ale přesto se vydali na oddělení náboženství na místním úřadě a také za místním šamanem, aby se s tím pokusil něco udělat.

Když Nella obdržela výzvu, aby se hlásila na úřadě, společně s pracovníkem *Pioneers*, studovali a modlili se nad pasáží z 10. kapitoly Matoušova evangelia: „...když vás vydají (vládcům a králům), nepropadněte úzkostem, jak nebo co promluvit...“. Nella poslechla a zjistila, že Boží zaslíbení je pravdivé. Duch svatý jí dával odpovědi, které žalobce umlčely. A když se někdo později znovu pokusil najmout šamana, aby ji proklet nebo zabil, šaman odmítl. „Má moc, které se nemohu dotknout,“ vysvětlil. Šaman se nemohl dotknout Nelliny moci, ale její škola nakonec svou moc uplatnila. Nella byla požádána, aby ze školy odešla. Byla otřesená: Proč Bůh ne-

ochránil její místo? Zachránil ji z moci kleteb jen proto, aby jí vzal příležitost ke službě, o kterou usilovala celé roky? Navzdory svým otázkám se učitelka rozhodla sloužit v oblasti, ve které si byla vědoma svého obdarování – v práci s dětmi. Začala pořádat vzdělávací kroužky u sebe doma a časem se pustila do vyučování předškolních dětí ve sboru. Zavedla také sponzorský program pro chudé rodiny ze svého okolí. S pomocí několika dárců ze Spojených států dostávalo čtrnáct dětí každý měsíc jídlo, mýdlo, kartáček na zuby a peníze na školu. Jistá matka čtyř dětí Nelle řekla: „Po tom, co muslimové udělali křesťanům, je těžké od vás přijímat pomoc.“

Tato milá žena se stala svědkem útoku na svůj ostrov v lednu 2000. Radikální muslimové vyplenili a vypálili sborové budovy a domy křesťanů a Číňanů. Během pogromů se Nella připojila k více než dvěma tisícům křesťanských věřících, čínských obchodníků a dalších lidí, kteří měli z konfliktu strach a uprchli na sousední ostrov. Nella byla mezi prvními, kdo odešli, ale opět mezi prvními, kteří se vrátili. Když přišla domů, sousedé jí vyčítali: „Proč jste odešla? Kdyby se to stalo znovu, budeme vás chránit.“ Začala si uvědomovat, že Boží ochrana v „údolí stínu smrti“ (Žalm 23,4) může mít řadu podob. Rozhodla se, že pokud dojde k dalším razím, bude důvěřovat Bohu z Žalmu 23 – a zůstane.

20. března 2002 v osm hodin ráno, když vyučovala předškolní děti (bylo jí tehdy 34 let) náhle zkolabovala a byla převezena do nemocnice; z úst jí tekla krev a lapala po dechu. Bylo s ní více než padesát lidí, kteří ji skutečně milovali, včetně služebníků z *Pioneers*, kteří s ní sloužili spoustu let. Mnozí plakali a modlili se, avšak osm hodin poté, co se Nella zhroutila, zemřela na otok plic. Těsně před vstupem do věčnosti se Nella snažila něco říct, ale bylo slyšet jen vzdychání a sténání. Rodinní příslušníci a přátelé však později našli poznámky, díky kterým se dozvěděli více o jejích modlitbách. Do svého diáře si poznamenala: „Pane, koho si vezmeš dřív, mého otce, nebo mě? Vezmi si mě, Pane, aby

něných na záchodě. Nakonec zabavili zpěvníky, Bible a 200 jenů (asi 800 Kč). Pak sestru Wang a její dceru Xu Haiyan odvedli na policejní stanici.

Xu byla zadržována 15 dní a během této doby byla mnohokrát vyslýchána a policisté ji bili přes ústa. „Kdo navštěvuje vaši matku? Kde káže? Kolik lidí se na shromáždění schází?“ ptali se vyšetřovatelé. Vyhržovali ji dvouletým vězením, pokud bude vytrvale odmítat odpovídat na jejich otázky.

Ling Wang na tom byla podstatně hůře. Byla bez přestávky týden vyšetřována. Její vyšetřování, Miao Wu, Zhijun Cai a Zhao, ji během výslechu bili. „Věřit v Boha je otevřená vzpoura proti straně,“ tvrdili jí. Po celý týden nedostala jídlo. Ling Wang však nepřiznala nic. Raději dala přednost utrpení než by zradila své spoluvěřící.

Po celá dva měsíce byla držena a vyšetřována v městské věznici v Shuqian. Každý večer musela dozorčím odříkat vězeňská pravidla. Pokud na něco zapomněla, nedostala ten večer najíst.

Po dvou měsících ji s rukama svázanými za zády předvedli k „soudu“ na tržiště.

„Viděla jsem svou matku,“ řekla později Xu, „jak hrdě stojí na pódiu s rozčuchanými a neupravenými vlasy. Její oči prozrazovaly velikou únavu a její bledá kůže nesla stopy krutého mučení.“

Po rychlém „procesu“ byla Ling Wang odsouzena ke dvěma letům převýchovy v pracovním táboře Lao Chao, za účast v náboženské organizaci, ilegální shromáždování a rušení společenského pořádku.“ Bylo to naposled, co Xu viděla svou matku, která byla odvezena spoutaná do převýchovného pracovního tábora.

Propaganda hlásá, že čínští občané mají náboženskou svobodu, avšak policisté křesťanům říkají: „Vě-

řit v Boha je otevřenou vzpourou proti straně.“ Asi se svoboda víry vztahuje jen na ty, kteří věří v komunistické vůdce.

– *Hlas mučedníků*, USA, září 2002

■ Pákistán

MUSLIMŠTÍ DUCHOVNÍ SI VYŽÁDALI ROZHovor O KŘESŤANSTVÍ

V zemi, která je pověstná napětím mezi muslimy a křesťany, obdržel v červenci tohoto roku jistý evangelizační tým zdvořilé pozvání, aby pohovořil o křesťanské víře na jednom muslimském semináři.

Ve zprávě, kterou tento týden obdržela organizace Christian Aid, uvádí vedoucí pákistánské křesťanské organizace (jméno musíme podržet v tajnosti), že členové jednoho z jejich evangelizačních týmů byli zadrženi při distribuci Bibli, Nových Zákonů a evangelizačních letáků skupinou muslimských kleriků, kteří členům týmu řekli, že je nenechají odejít, dokud jim nepřislíbí účast na společné debatě o křesťanské víře. Tito klerikové patřili v dané oblasti k velmi známému islámskému semináři.

K debatě došlo na muslimské teologické škole. Pětičlenný křesťanský tým přišel do muslimského semináře v deset hodin dopoledne a ihned jej obklopila více jak stovka muslimských žáků a asi patnáct muslimských kleriků, včetně tří profesorů a jednoho představitele místního vedení.

„Byla to poněkud deprimující situace,“ uvedl jeden pracovník týmu.

Avšak vedoucí semináře členy křesťanského týmu přátelsky pozdravil a nechal jim podat chlazený nápoj. Potom obě zúčastněné strany zasedly ve stínu stromu a plátněného baldachýnu proti sobě na

měl více času odevzdat celé své srdce Tobě.“ A ještě dříve se v jejím modlitebním seznamu objevila prosba „odejít co nejdříve do nebe“.

Nellin Pastýř vyslyšel její modlitbu a vysvobodil ji od pozemského života – života smělého svědectví na temném místě. Není však pochyb o tom, že ji „dobrota a milosrdenství provázely po všechny dny jejího života“ (Žalm 23,6). Díky jeho milosrdenství se mohla setkat s Kristem, zatímco většina obyvatel její země se s ním nesetkala. Díky jeho milosrdenství mohla být její budoucnost odlišná od jejich. Nyní přebývá v Hospodinově domě – navždy. Ale co čtrnáct dětí, které byly součástí Nellina sponzorského programu? Nebo její muslimští sousedé, kteří byli připraveni ji bránit při raziích? Velký Pastýř opustil devadesát devět ovcí, aby našel jednu, která se ztratila. O co více touží po této skupině více než dvou milionů lidí, kteří jej dosud neznají! Kniha Operace svět uvádí, že mezi nimi žije přibližně jen dvacet věřících. Kristus zachránil Nellu v jejím životě i ve smrti, ale její sousedé žádnou naději nemají. Možná nadešel čas, abychom zemřeli, aby oni mohli žít. – *Pioneers*, 2. října 2002

(Převzato z internetových stránek www.prayer.cz, zveřejněno se svolením.)

ROZPUŠTĚNÍ ISLÁMSKÉ MILITANTNÍ ORGANIZACE LASKAR DŽIHÁD?

Extremistická muslimská organizace *Laskar džihád*, mající na svědomí nesmírné násilí ve střední Sulawesi (Celebes) a na Moluckých ostrovech, oznámila, že bude rozpuštěna.

Právník zastupující Laskar džihád v překvapujícím oznámení sdělil, že organizace uzavírá své řídicí kanceláře, a že její bojovníci odcházejí ze Sulawesi a Moluckých ostrovů. Až doposud z Ambonu do Djakarty odešlo asi 1 000 bojovníků džihádu. Křesťané z této oblasti uvítají, když toto rozhodnutí povede k ukončení násilností a útoků, ke kterým bez ohledu na mírovou smlouvu uzavřenou začátkem roku 2002 stále docházelo.

Toto rozhodnutí vyvolává mnoho spekulací

a otázek. Právník *Laskar džihádu* Wirawan Adnan trvá na tom, že k němu došlo ještě před pumovým útokem na Bali, avšak koincidence načasování je tak veliká, že ji nelze ignorovat. Další návrh vychází z prohlášení šejka Rubi ibn Hadiho, muslimského duchovního ze Saúdské Arábie, který vyhlásil těsně před rozpuštěním Laskar džihádu fatwu (legální odsouzení). V jeho prohlášení se uvádí, že svatá válka na Moluckých ostrovech byla nadměrná. Avšak Laskar džihád sám sebe líčí jako bojovníka za udržení jednoty země proti údajným křesťanským separatistům. Bylo by tedy divné, kdyby nyní reagovali na fatwu ze Saúdské Arábie, aniž by se považovali za islámské bojovníky bojující svatou válku proti křesťanům. Mnoho komentátorů poukazuje na silné vazby mezi Laskar džihádem a jednotkami indonéské armády. Po pumovém útoku na Bali však došlo ke změně situace a vzhledem k přísnému dohledu západních mocností by se vojenské jednotky mohly rozhodnout styky se skupinami Laskar džihádu přerušit. Křesťané ze středního Sulawesi a Moluckých ostrovů si v minulosti stěžovali, že indonéská vláda nechce nebo není schopna ukončit útoky Laskar džihádu. Je ostudné, že až teď, v důsledku změny politického klimatu, je to najednou možné.

Dalším zajímavým momentem je prezentace rozpuštění Laskar džihádu v západních médiích. O konfliktech na středním Sulawesi a Moluckých ostrovech se dříve převážně hovořilo jako o etnických sporech mezi dvěma skupinami extremistů. Nyní, možná díky teroristickému útoku na Bali se tón mění: reportér BBC označuje skupinu Laskar džihád jako jednu z „nejtvrdších indonéských islámských skupin, které vedou svatou válku proti křesťanské komunitě na Moluckých ostrovech a Sulawesi. Také *Guardian* označil Laskar džihád jako „indonéskou nesmírně násilnickou radikální skupinu, která byla během čtyř let trvajících konfliktu zodpovědná za smrt tisíce křesťanů na východních ostrovech. Jsme vděční za toto opožděné uznání pravdivé podstaty konfliktu.“

koberce. Na obou stranách směli hovořit a klást otázky výhradně vedoucí obou skupin.

Hlavní muslimský klerik obšírně hovořil ve snaze poukázat na protirečení Písma, zatímco křesťanský mluvčí se zaměřil na hříšnost celého lidského rodu a naléhavou potřebu odpuštění hříchu pro každou lidskou bytost. Pak byla debata přerušena kvůli obědu a pokračovala opět odpoledne.

V celkem šestihodinové diskusi muslimský představitel oznámil, že oni křesťanské učení nepřijímají a proto by křesťané v budoucnosti neměli prodávat Bible v jejich městě. V odpověď mluvčí křesťanů řekl, že i když Bibli jako svatou knihu neuznávají, mělo by se jí dostat náležité úcty a pozornosti jako literatuře, kterou po celém světě čtou miliony lidí. Prohlásil, že odmítnutí Bible je z muslimské strany naivní a neudržitelné a nabídl zdarma výtisk Písma všem, kteří by si jej přáli mít pro osobní vzdělávání.

Bezprostředně si členové skupiny kleriků vzali po jednom výtisku Písma. Většina z nich Bibli předtím nikdy neviděla. Během deseti minut tak členové týmu rozdali třináct Bibli, sedm Starých Zákonů a sedmáct velkých Nových Zákonů a několik kusů letáků. Členům týmu se také podařilo strávit další hodinu v individuálních rozhovorech o své křesťanské víře s islámskými studenty.

Vedoucí křesťanského týmu zdůraznil, že jejich muslimští hostitelé udržovali po celou dobu akce chladnou, ale pokojnou atmosféru, ve které vláda pohostinnost a navíc většina účastníků vyjádřila přání se v budoucnu opět setkat k podobnému rozhovoru.

– *Christian Aid*, USA, 28. listopadu 2002

Iniciativa organizace pro lidská práva *Barnabas Fund* patří k ojedinělým hlasům, dlouho se snažících uvést ve všeobecnou známost tuto nesporně rozhodující a důležitou dimenzi konfliktu, jímž je islámský extremismus. Mnozí západní žurnalisté ho však za to silně kritizovali. Petici organizace *Barnabas Fund*, žádající mír na Moluckých ostrovech, podepsalo v roce 2000 téměř 50 000 lidí z víc jak třiceti různých zemí. Barnabas Fund v roce 2001 vydala leták a zorganizovala dopisové kampaně, které měly upozornit na genocidu křesťanské menšiny ve středním Sulawesi a Moluckých ostrovech. Je zřejmé, že smrt 200 lidí ze západu při pumovém útoku na Bali upozornila svět na aktivity islámských extremistických skupin v Indonésii více, než 10 000 zabitých křesťanů.

Doufáme, že se v této oblasti dočkají konce útoků proti křesťanům, což je úžasnou odpovědí na modlitby mnoha křesťanů celého světa. Je však možné, že se islámští teroristé znovu objeví pod organizací jiného názvu, takže jen čas ukáže, zda rozpuštění Laskar džihádu je signálem skutečného ukončení konfliktu na středním Sulawesi a Moluckých ostrovech.

Ať dojde k čemukoliv, nesmíme zapomenout na potřeby těchto křesťanů, kteří v minulých letech tolik trpěli. Desetitisíce zabitých, stovky tisíců uprchlíků. Je třeba stavět a obnovovat domy. Nesmírné množství křesťanů bylo svými zkušenostmi traumatizováno a potřebuje pomoc a podporu. Mnozí křesťané byli během konfliktu donuceni přestoupit k islámu, je však otázkou, zda po osvobození budou moci opět svobodně praktikovat křesťanskou víru a pokojně žít.

V poslední řadě zůstává nezodpovězená otázka, zda indonéská vláda připravuje rozhodná opatření vůči extremistickým islámským skupinám a zda křesťany v Indonésii ochrání. Budou se například moci scházet svobodně křesťané v Aceh? V této silně muslimské provincii během minulých měsíců museli zavřít 17 kostelů a za velikého nátlaku se podřídili islámskému právu šaría.

Modlitby

Děkujeme Bohu za rozpuštění organizace Laskar džihád. Modlete se, aby to vedlo ke skutečnému míru ve středním Sulawesi a Moluckých ostrovech.

Modlete se za vládu v Indonésii, aby dokázala ochránit křesťany a zaručila jim svobodu vyznání.

Modlete se za křesťany ve středním Sulawesi a Moluckých ostrovech, aby dokázali znovu vybudovat a obnovit život v pokoji a bezpečí, za dostatek prostředků, které bychom jim mohli poskytnout.

– *Barnabas Fund*, Velká Británie, říjen 2002

Naše e-mailová adresa je:

ppc-sf@gmail.cz

Elektronická verze bulletinu je přístupná na internetové adrese:

<http://mucednici.prayer.cz/>

Další informace v angličtině lze najít na internetových adresách:

www.persecution.com (USA)

www.persecution.net (Kanada)

O úspěchu

„[JEŽÍŠ] OBCHÁZEL PAK OKOLNÍ VESNICE A UČIL.“ (MAREK 6,6)

Mnozí z nás se cítí frustrováni. Nejsme úspěšní. To se nevyhnulo ani Ježíši. Byl nevýznamným vesnickým kazatelem. Kaifášovi se na velké svátky shromažďovalo ohromné množství lidí, neboť do Jeruzaléma přicházeli Židé z celého tehdejšího světa, aby se tam účastnili náboženských obřadů. Ani Kaifáš však nemohl hovořit o úspěchu. Pilát ho mohl sesadit, kdykoli se mu zlíbilo. Pilát také nebyl úspěšný. César ho zbavil úřadu a vypudil do exilu. Úspěchem dokonce nebyl ani post samotného císaře. Julius César by zavražděn vlastním synem. Také Nero byl zavražděn po svém úspěšném pokusu vyhnat křesťany.

Nezávidí významným lidem, kteří mnohého dosáhli. Je to pouhé zdání. Velcí lidé snad mohou vytvářet historii, avšak pouze takovou historii, která je jim vytvářet dovolena. Také oni jsou jen pod diktátem svého okolí.

A dokonce víc než svým okolím, jsme uvnitř ovlivněni svou minulostí. Robespierre, krvavý diktátor Francouzské revoluce, byl záhy po matčině smrti opuštěn vlastním otcem. Musel tvrdě bojovat, aby dosáhl vzdělání. Když byl ještě mladý, velmi se rozhněval na mladého krále Ludvíka XVI. a královnu. Vybrali ho, aby pronesl uvítací proslov, když do jeho města přišla královská rodina. Ale ti mu po projevu neřekli jediné slovo souhlasu a neudělali na jeho adresu jediný posunek ocenění, ale pokračovali dál. To u něho probudilo nenávist k lidem. Ve vraždění tisíců nevinných se doslova vyžíval a se zálibou pozoroval krvavé scény poprav pod gilotinou.

Bůh nám neurčil roli zabijáků. Být vrahem je vždy něco proti přirozenosti. Proto se všichni, kdo sahají po násilí, dopouštějí velkých chyb. Robespierre se choval rovněž nesmyslně a sám nakonec zemřel pod gilotinou. Nedosáhl vůbec ničeho. Vzniklá republika pouze vydláždila cestu pro císaře Napoleona.

Nehledej úspěch v tom smyslu, jak jej chápe tento svět. Takový úspěch jen rozhojňuje lidskou ješitnost a pýchu. Nes s odevzdaností své vlastní břímě i to, které jsi podědil. Už se od Ježíše, který byl „tichý a pokorný srdcem“, což zahrnovalo i to, že byl tesařem a u mnohých nemilovaný rabbi, který obcházel vesnice a později byl ukřižován. Následovalo však vzkříšení.

– Z knihy Richarda Wurmbanda *Reaching Toward The Heights*

H L A S MUČEDNÍKŮ

vychází pětkrát do roka.
V prosinci vychází dvojčíslo.

Bulletin vydává občanské sdružení
Pomoc pronásledované církvi.

K hlavním cílům tohoto sdružení patří:
a) poskytovat hmotnou a duchovní pomoc pronásledovaným a potřebným křesťanům

b) informovat veřejnost o pronásledování křesťanů

c) podporovat vydávání literatury, která vypovídá o křesťanských mučednících

Občanské sdružení úzce spolupracuje s celosvětovou misijní organizací *International Christian Association*.

PĚT HLAVNÍCH ZÁSAD

této misie je založeno
na Epištole Židům 13,3

1. Poskytovat (v příslušném jazyce) Bible, křesťanskou literaturu a vysílat křesťanské rozhlasové programy do zemí a oblastí, kde jsou křesťané pronásledováni.

2. Poskytovat v těchto oblastech pomoc rodinám křesťanských mučedníků.

3. Organizovat podpůrné projekty na pomoc věřícím, aby v zemích, kde byli pronásledováni komunistickým režimem mohli obnovit svá vyznání i civilní životy.

4. Získat pro Krista ty, kteří vzdorují evangeliu.

5. Informovat svět o krutostech páchaných na křesťanech.

Tento bulletin lze bezplatně objednat na adrese:

Hlas mučedníků

pošt. př. 21

377 01 Jindřichův Hradec

Dobrovolné příspěvky je možno zasílat na účet:

Pomoc pronásledované církvi

ČSOB Jindřichův Hradec

č. ú.: 131257607/0300

konstatní symbol: 379

Nigérie

NÁSILNÉ NEPOKOJE

Rozhněvaní muslimští demonstranti zaplnili 20. listopadu ulice nigerijského města Kaduna v reakci na článek v nigerijském deníku, který prohlašoval, že islámský prorok Mohamed by se pravděpodobně oženil s některou z účastnic soutěže volby miss světa, která se měla konat v nigerijském hlavním městě Abuja.

Demonstranti vypalovali kanceláře zmíněného deníku s výkřiky a pak zaútočili na tamní křesťany. Muslimští útočníci křesťany probodávali, ubíjeli k smrti a zaživa upalovali. Muslimští mladíci vystavěli na silnicích zátarasy a zjišťovali identitu lidí v zastavených autech. Pokud zjistili, že jde o křesťany, ihned na ně surově zaútočili. Křesťanská mládež v reakci na tyto násilnosti sáhla po odvetě a zničila několik mešit.

Po několika dnech nepokojů bylo zabito více jak 400 lidí, přes 1 200 lidí bylo zraněno, asi 12 000 lidí přišlo o své domovy a bylo zničeno nejméně 22 kostelů a několik mešit. Policie a armáda zatkla přes 100 osob. Muslimové v Nigérii proti uspořádání soutěže Miss světa ve své zemi ostře protestovali a zmíněný článek v novinách je nanejvýš popudil.

Katolický biskup z Kaduny, Josiah Fearon je přesvědčen, že inkriminovaný článek byl pouze zástěrkou pro následné násilnosti, které ve skutečnosti vyvolaly mnohem zlověstnější politické důvody. „Toto násilí nemá s náboženstvím nic společného. Je čistě politického charakteru,“ uvedl biskup.

Muslimští aktivisté ve střední Nigérii již po tři roky úspěšně lobují ve prospěch přijetí islámského zákona šarija. Ve státě Kaduna však mají muslimská a křesťanská komunity zhruba tentýž počet. guvernér státu Kaduna, Alhaji Ahmed Mohamed Makarfi ale zastává názor, že zákon šarija lze zavést pouze v oblastech, kde jsou muslimové ve většině.

Zmíněný článek obstaral islamistům podle komentátorů jen záminku k nepokojům, které mají současného guvernéra zbavit úřadu.

– *Barnabas Fund*, Velká Británie, 25. listopadu 2002